У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArclay 7-4125
УНСоюзу: BArclay 7-5337

РІК LXXVIII. Ч. 122. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 30-го ЧЕРВНЯ 1971 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK WEDNESDAY, JUNE 30, 1971 No. 122. VOL. LXXVIII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Вівторок, 29 червня 1971

В АМЕРИЦІ

КРУГЛО 100 ТИСЯЧ МОЛОДІ ЗІБРАЛОСЬ серед поля у Луїзіяні на однотижневе „Святкування життя", що знаходить свій вияв у надзвичайно голосній музиці, битті барабанів тощо. Однак учасники й спостерігачі зауважили, що зацікавлення таким „рок-фестивалем" вже спадає, а 100-ступенева спека і невідповідні харчі та відсутність санітарних умов ще більше розхолоджують молодих „фестивальників".

У МІЛВОКІ ВІДБУЛОСЬ ТРИДЕННЕ засідання „спонзорів Вашингтонської першотравневої противоєнної демонстрації". На ньому постановлено влаштувати ще кілька антив'єтнамських демонстрацій у серпні та у вересні, „мораторіюм" 13-го жовтня, а потім ще й „Марш життя" та „Душевні збори" у Вашингтоні.

АГЕНТИ ФЕДЕРАЛЬНОГО БЮРА ІНВЕСТИГАЦІЇ продовжують розшукувати в районі Бостону, Масс., д-ра Даніеля Еллсберга. Його обвинувачено в нелегальному перетримуванні таємних державних документів і передачі їх для друку в „Ню Йорк Таймсі". Покищо судово заборонено далі публікувати той викрадений звіт з Пентагону про перший період війни у В'єтнамі. Адвокати Еллсберга, Ч. Нессон і Л. Будін твердять, що він не переховується від поліції, але агенти ЕфБіАй не можуть ніде його знайти. Надійшла тепер вістка, що д-ра Еллсберга заарештовано.

ЗА ОСТАННІ 10 РОКІВ ЦІНИ ЗА КВАРТИРИ в Ню Йорку підвищились на 27,3 відсотка в той час, коли у всій країні ціни підвищились на 20,1%. У зв'язку з фактичним скасуванням контролі на винайм помешкань у Ню Йорку, кошти за кватири будуть зростати ще більше. Легіслятура Нюйоркського стейту майже скасувала контролю над цінами за винайм квартир для того, щоб власники домів могли мати з винайму якісь прибутки й будувати нові мешканеві будинки.

ВІДОМИЙ АМЕРИКАНСЬКИЙ ІМПРЕСАРІО СОЛ ЮРОК розійшовся з трансконтинентальною Інвестиційною Компанією. Юрок, якому тепер 83 роки, спроваджував до ЗСА артистичні сили та ансамблі з усього світу, дуже часто з Москви. Тепер його спроможності відповідно зменшаться, але імпресаріо сказав, що „концерти Юрока будуть далі продовжуватись".

ФЕДЕРАЛЬНЕ БЮРО ІНВЕСТИГАЦІЇ ПРОДОВЖУЄ досліджувати таємницю вбивства колишнього провідника Профспілки шахтарів ЗСА Яблонського та його родини. Заарештований Клод Віллі признався, що він причетний до вбивства. Тепер ЕфБіАй намагається виявити, хто фінансував те вбивство і хто приховується під кличкою „Тоні". Таку ж кличку має сучасний провідник Професійної спілки шахтарів Бойл, який під час виборів виступав проти кандидатури Яблонського. Державний прокурор Ричард Спраг сказав у Вашингтоні, що „в розслідженні вже зроблено перший крок" і що можливі нові арешти в тій справі.

У СВІТІ

НА МАЛЬТІ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ конфлікт між тамошнім новим соціялістичним урядом та командуванням Атлантійського Союзу (НАТО), яке охоплює не тільки Шосту американську фльоту на Середземному морі, але й брітійську та італійську, що належать до південної групи НАТО, з головною кватирою на Мальті. Мальта — середземноморський острів, була колись могутньою морською фортецею Британії, яка все ще має на тому острові залогу 15,000 моряків. Соціялістичний прем'єр Дон Мінтоф жадає ревізії договору про бази НАТО з ґарантіями більшої праці для мальтійців. Але місцеві купці бояться, ко коли, внаслідку конфлікту, припиняться відвідини кораблів Шостої фльоти на Мальті, то вони втратять кругло 20 мільйонів річного прибутку від отих відвідувачів.

В ЧЕХОВИЦАХ НА ПОЛЬСЬКОМУ ШЛЕСЬКУ СТАЛАСЯ катастрофа: внаслідку вибуху збірника в рафінерії нафти згинуло 14 осіб та 56 було ранених. Всупереч звичаєві, що існує в СССР, де засекречують всі нещасливі випадки й катастрофи, вістку про ту подію подано через радіо й телевізію. Шеф польської компартії Едвард Ґерек поїхав на похорон жертв та відвідав ранених.

У СТОЛИЦІ ПІВДЕННОГО В'ЄТНАМУ САЙҐОНІ ВІДПРАВЛЕНО в католицькому соборі Екуменічну Богослужбу, присвячену молитвам за мир, братерство й християнську єдність. З-посеред світських осіб відчитали молитви також головний командувач американських військ у В'єтнамі ген. Крейтон Абрамс, католик, та амбасадор ЗСА Елсворт Банкер, протестант.

У КАМБОДЖІ СИТУАЦІЯ ВСЕ ЩЕ НЕПЕВНА. За твердженням деяких закордонних кореспондентів три четвертих країни знаходиться під більшою або меншою контролею комуністів. Але в столиці Пномпеню життя пливе більше - менше нормально, дармащо в минулому тижні державне військо звело бій з ворогом за 30 миль від міста. Існують поважні труднощі з доставою газоліни і рижу. Ціни на риж, головний продукт харчування, зросли кількакратно.

У ПІВДЕННОМУ В'ЄТНАМІ ПОВЕДЕНО похід проти наркотиків, головно в американському війську. 16.000 американських вояків в обширі дельти Меконг заборонено стрічатися з цивільними в'єтнамцями, які постачають воякам наркотики. 90.000 вояків в районі 1-го корпусу, піддаться лікарському обслідуванню, чи вони є налоговими наркоманами, чи тільки час-до-часу користуються наркотиками. Зараза наркотиків стала поважною проблемою для командування.

В ІТАЛІЇ ПРОГОЛОШЕНО на 1 липня ц. р. триденний страйк 220.000 службовиків і робітників тамошніх готелів. Власники готелів займають непримирливе становище супроти вимог робітничих спілок і тому посередництво італійського міністра праці покищо не дало успіхів. Тому, що це найвищий туристичний сезон — готелі матимуть великий клопіт з обслуговуванням маси закордонних — особливо американських — туристів.

Найвищий Суд ЗСА відкинув стейтову допомогу парохіяльним школам, підтримав допомогу коледжам

Вашингтон, Д.К. — Найвищий Суд ЗСА вісьми голосами проти одного голосу відкинув, як не конституційну, стейтову допомогу парохіяльному шкільництву. Допомога полягала в тому, що стейтові власті повертали парохіяльним школам суми, видані на утримання вчителів не-релігійних предметів. У системі парохіяльних шкіл у цій країні навчається кругло 6 мільйонів дітей і молоді. Найвищий Суд вважає, що така стейтова допомога не згідна з Конституцією ЗСА, за якою всі церкви є відділеними від держави. Таке рішення Найвищого Суду найбільш дошкульно вдарить по великій мережі римо-католицьких шкіл в Америці, котрі вже й так перебувають у важкій фінансовій ситуації. На тому ж засіданні п'ятьма голосами проти чотирьох Найвищий Суд схвалив і підтримав Державний Закон у справі вищої освіти з 1963 року. На основі того закону було видано з федеральних фондів 240 мільйонів долярів на будівництво нових приміщень для коледжів та студентських містечок-кемпусів, у тому й коледжів, пов'язаних із церквами. Але і в цьому законі про шкільництво Найвищий Суд відкинув точку про те, що через 20 років школа може використовувати збудовану за федеральні кошти будівлю на власні потреби, в тому й для релігійних потреб.

Найвищий Суд відклав рішення щодо друкування тайних документів

Вашингтон. — Найвищий Суд відклав рішення щодо оприлюднювання „Ню Йорк Таймсом", „Вашінгтон Постом" та деякими іншими американськими газетами засекречених документів Пентагону, заповівши, що те рішення проголосить „в якомусь часі". Сподіваються, що воно буде проголошене в п'ятницю цього тижня. Остання сесія Найвищого Суду перед його літніми феріями мала відбутися в минулий понеділок, але голова Найвищого Суду Воррен Бирґер заявив, що Найвищий Суд засідатиме надалі. Припускають, що його літні ферії розпічнуться в найближчу п'ятницю, перед „великим вікендом", що охопить три дні, від 3-5 липня ц. р. Водночас два комплекти тих тайних документів, які зібрані у 47-ох томах, спаковані в картонові пачки з надписом „дуже секретно" перевезено на тачках під сильною охороною до Конґресу й зачинено в тамошніх скритках. Один комплект перебрав за розписом тимчасовий голова Сенату, заступник президента Сенату, яким є віце-президент Спіро Еґню, демократичний сенатор Аллен Еллендер, другий — голова Палати репрезентантів демократичний конґресмен Карль Алберт. Тільки нечисленні сенатори й конґресмени зголосили своє бажання вглянути в ці акти. Ще не вирішено, хто офіційно студіюватиме їх, але це буде, вірогідно, гурт сенаторів і конґресменів, делегований Комісіями для закордонних і військових справ обох Палат. Секретар оборони Мелвін Лерд заявив, що до яких 45-ох днів багато з отих засекречених документів будуть офіційно оприлюднені.

Важко поранено провідника бруклинської „мафії" Джозефа Коломбо

Ню Йорк. — Перед тисячами учасників італійсько-американських зборів на захист громадянських прав сталася трагічна подія: 25-річний негр на ім'я Джероме Джансон із Бронсвіку, Н. Дж., пострілами з револьвера на близькій віддалі критично поранив 48-мирічного здогадного провідника „мафії" на Бруклині Джозефа Коломбо старшого. Як лише важко поранений Коломбо впав, знову пролунав постріл — по вбивці Дж. Джансонові, який загинув відразу ж. Поліція не змогла нашвидку вияснити, хто саме забив напасника: чи це був хтось із поліцаїв, чи з оточення Коломбо, чи взагалі якась невідома особа. Вбитий напасник мав пресову виказку, видану на ті збори їх спонзором, Італійсько-Американською Лігою Громадянських Прав. З тіла пораненого Коломбо після складної операції витягнено дві кулі, але лікарі вважають, що він має дуже малі шанси вижити. Операцію здійснили лікарі в шпиталі Рузвелта, витягши одну кулю з мозку, а другу з шиї. Керівник відділу дедективів Алберт Сідман сказав, що напад на Джозефа Коломбо був, безперечно, заплянований наперед та що він переконаний, що негра-напасника убив хтось із особистих охоронців Коломбо. Поліція заарештувала кількох відомих провідників „підземного світу", між ними й братів Ґалло з Бруклину. Трагічна сцена мала місце поблизу пам'ятника Христофорові Коломбові перед полуднем.

У Мюнхені закінчено друк книжки М. Рудницької „Невидимі стигмати"

Філядельфія. — З Видавничої Комісії Товариства за патріярхальний устрій Української Католицької Церкви інформують, що в Мюнхені закінчено друк великої нової праці відомої діячки і авторки Мілени Рудницької про теперішнього Верховного Архиєпископа УКЦеркви, її Митрополита - мученика Блаженнішого Кир Йосифа Сліпого. Книжка має назву: „Невидимі стигмати" і є впорядкованою збіркою документів про звільнення Митрополита Йосифа із 18-літнього совєтського ув'язнення та першого року його побуту в Римі. Книга має 552 сторінки друку, в тому численні ілюстрації, велику частину яких опубліковано вперше. Докладніші інформації про цю велику книгу будуть подані негайно після її поступлення в продаж, що повинно б статися за приблизно два місяці. Книга коштує $15.00 і весь прибуток з її продажу призначений на Фонд Верховного Архиєпископа. Всі ті, що вже замовили книжку в передплаті, одержать її безпосередньо з друкарні в Мюнхені. Про дальші інформації в справі тієї книги та її набуття можна звертатися на адресу: I. Kuzemskyj, 1222 Fisher Ave., Philadelphia, Pa. 19141.

ЗАСІДАННЯ КОМІТЕТУ ПІДГОТОВИ ДНЯ УНС

Ірвінґтон, Н. Дж. — У четвер 1-го липня, в Українському Народному Домі в Ірвінґтоні відбудеться засідання Комітету підготови Дня Українського Народного Союзу, запланованого на 29 серпня 1971 р. в Українському Селі біля Бавнд Бруку, Н. Дж. Початок засідання о 7-ій г. вечора.

Палата репрезентантів проти рішення Сенату про відхід військ з В'єтнаму

Вашингтон. — Палата репрезентантів відкинула в понеділок 28 червня 219 голосами проти 176 рішення Сенату, прийняте в минулому тижні про відкликання всіх американських військ із В'єтнаму найдалі до 9-ох місяців, з передумовою, що будуть звільнені всі американські воєнні полонені. Те рішення Сенату, прийняте на внесок лідера демократичної більшости сенатора Майка Менсфілда, 57 голосами проти 42-ох, поручало проголошення у Південному В'єтнамі воєнного перемир'я та договорення з Північним В'єтнамом про ступневе звільнювання воєнних полонених, достосоване до ступневого відтягання американських військ. Теперішнє рішення Палати репрезентантів, яка завжди була більш консервативна за Сенат, не перерішує ще остаточно цієї справи, бо воно йде на спільне засідання представників обох Палат, на якому, вірогідно, будуть старатися знайти компромісову формулу. Якщо не вдасться знайти формулу, яка задовольнила б противоєнних сенаторів, то вони погрожують поведенням в Сенаті „філібастерської" тактики, себто виголошування безконечних обструкційних промов. Річ у тому, що та резолюція щодо відкликання військ з В'єтнаму є насправді додатком до законопроєкту про рекрутацію на найближчих два роки. В цьому тижні вигасає дотеперішній закон про рекрутацію і хоч визначено вже рекрутаційні квоти на липень-серпень, вони можуть стати неважними, якщо не буде нового закону. На рішення Палати репрезентантів вплинули два арґументи: 1) щоб визначенням остаточної дати одностороннього відкликання американських військ не послабити американського становища на Паризькій конференції про В'єтнам і 2) щоб не „зв'язувати рук" представникам обох Палат на їх спільній конференції про додаток сенатора Менсфілда.

Москва вислала була свого аґента в тайній місії до Ізраїлю

Єрусалим. — Однаково в Москві, як в Єрусалимі потверджено, що совєтський журналіст, Віктор Луїс, за національністю французький жид, був з відвідинами в Ізраїлі від 13 до 18 червня. Він приїхав на совєтський пашпорт, виданий на його прізвище, з совєтською візою, а що таке можливе тільки з доручення від міністерства закордонних справ, то річ виключена, щоб Луїс їздив до Ізраїлю „приватно". СССР зірвав був дипломатичні взаємини з Ізраїлем в червні 1967 року. Виявлено, що Луїс бачився в Ізраїлі з деякими найближче довіреними особами прем'єра Голди Меїр. Він заперечив, наче б їздив в посередницькій дипломатичній місії від совєтського уряду та твердив, що „лікувався" в Єрусалимі. Насправді він зголосився був в тамошньому шпиталі, але директор того шпиталю, Арік Гарель, був ізраїльським амбасадором в Москві в роках 1959-1962, вірогідно був знайомий з Луїсом і міг грати також ролю дипломатичного посередника. Потверджують також, що ізраїльський прем'єр Голда Меїр, бувши недавно в Скандинавії, зробила несподівано „прогулянку" до Північної Фінляндії, де вона стрінулася з ближче неназваним совєтським відпоручником.

Спричинник конфлікту про тайні документи зголосився до властей

Бостон. — Д-р Даніел Елсберґ, один із кількадесяти авторів 47-томового документального твору про політику Америки супроти В'єтнаму від кінця останньої світової війни до 1968 р. тепер у Дослідному Центрі Массачузетського Інституту технології, зголосився добровільно до прокуратури в Бостоні. Еф-Бі-Ай виявило і розшукувала за Елсберґом, як за тим, що видав „Ню Йорк Таймсові" списані на 7.000 сторінок тайні документи. Еф-Бі-Ай переслухало, між іншими, одну секретарку, яка призналa, що вона, з доручення від Елсберґа, помножувала всі ті документи. Його оскаржено у нелеґальному посіданні та поширенні тайних державних актів. Елсбурґ признався до того, що він зібрав, зберігав і помножив ті документи та передав їх „Ню Йорк Таймсові" до оприлюднення, змінивши свої попередні переконання та прийшовши до висновку, що В'єтнамська війна шкідлива і ведеться з вини Америки та що треба зробити все можливе, щоб покласти їй кінець. Він заявив тепер журналістам, що готов понести всі наслідки свого вчинку, але „чи не пішли б ви до в'язниці, щоб скінчити цю війну"? Елсберґ твердить, що зробив це виключно з власної спонуки і на власну відповідальність. Його звільнили за кавцією 50.000 дол. Прокуратор спершу вимагав кавції 100.000 дол., але суддя зменшив її наполовину.

Найвищий Суд розглядатиме проблему смертної кари в ЗСА

Вашинґтон, Д.К. — У 40 стейтах заборонена смертна кара, і від 1967 року до нині не було в ЗСА нікого із засуджених на смерть покарано смертю, бо правники і юристи та різні діячі постійно вносять прохання про помилування, відклики до вищих судів тощо. Минулого тижня у всій країні нараховувалось 669 осіб, які очікують виконання смертного вироку, головно на електричному кріслі. Тому Найвищий Суд ЗСА вирішив на наступній сесії приділити особливу увагу питанню, чи смертна кара взагалі повинна бути скасована, в тому й смертна кара через спалення на електричному кріслі, бо, наприклад, в додатку число 8 до Конституції забороняється законом „страшні й незвичайні кари". Найвищий Суд вже вирішив відкликати на невизначений час виконання смертного вироку над 39-ти засудженими, бо вироки їм виносили такі суди, з яких наперед були еліміновані всі противники смертної кари. Між 39-ти засудженими на смерть є також Ричард Спек, який у 1966 році замордував 8 медичних сестер у Чикаґо.

ОПЕРА „ФАВСТ" У ЧЕРНІВЦЯХ

Обласне місто Чернівці не має свого стаціонарного Оперового Театру. Як інформувала „Радянська Україна" з 22 червня, там діє „місцевий народний оперний театр, акторами й співаками та музиками в якому виступають робітники, вчителі, інженерно-технічні працівники, лікарі". Вони й показали оперу Ґуно „Фавст", при переповненій залі [illegible]

Відбуто наради в справі фінансування Помісної Церкви

Ню Йорк (амм). — Минулої суботи, 26-го червня, тут у приміщенні Комітету Об'єднаних Американсько-Українських Організацій Великого Ню Йорку (в скороченні КОО), в Народному Домі, відбулося засідання Комісії Фонду Верховного Архиєпископа при КОО й Ініціятивного Комітету для оформлення крайової комісії Фонду Верховного Архиєпископа. З членів Комісії, яка була створена ще в 1968 році, під час відвідин Верховного Архиєпископа в Ню Йорку, присутніми були голова д-р Богдан Олесницький і скарбник Ераст Куровицький, а виправдали неприсутність Йосип Лисогір і Василь Качмар. Зі складу Ініціятивного Комітету, що його вибрано ще в грудні 1969 року, бракувало д-ра Романа Осінчука й Петра Пуцила (оба оправдано), а були д-р Степан Ворох, Роман Гуглевич, Атанас М. Мілянич, Ярослав Пастушенко й Ярослав Щербанюк. Після заслухання коротких доповідей д-ра С. Вороха, дир. Я. Пастушенка й д-ра Б. Олесницького та після обміну думками про назрілу ситуацію в Українській Католицькій Помісній Церкві, — рішено посилити працю, щоб придбати негайне підсилення Фонду Верховного Архиєпископа, як теж поробити заходи для постійного й систематичного збирання потрібних сум для фінансування дії Помісної Церкви. І так в справі негайного підсилення Фонду, рішено — зорганізувати в Ню Йорку й піддати ініціятиву цілій Америці, переводити 25-долярові „Бенкети, які не відбудуться", бо Достойний Гість, для якого бенкет влаштовується, не може прибути. Натомість увечері назначеного „Бенкету" всі, що закупили квитки, приходять разом зі своїми родинами на Св. Літурґію чи Молебен в наміренню неприсутнього Гостя. Для Ню Йорку устійнено дату бенкету на 18-го вересня 1971 р. Обрано також Діловий Комітет в складі: д-р Богдан Олесницький, голова; Йосип Лисогір, заступник; мґр Роман Гуглевич, Ярослав Пастушенко й Ярослав Щербанюк, члени. З черги уконституовано Ініціятивний Комітет для оформлення Крайової Комісії Фонду ВА та обраній президії, в складі: д-р Степан Ворох, голова; Ярослав Пастушенко, заступник і Атанас Мілянич, секретар й орг., — доручено скликати на суботу, 2-го жовтня 1971 р., в другу річницю Архиєпископського Синоду й відновлення Помісности УКЦеркви, установчі збори представників цілої Америки для оснування Крайової Комісії Фонду Верховного Архиєпископа. Вкінці рішено просити Комісію Фонду ВА при КОО, тимчасово, до жовтня 1971 р., залишити активним конто число 4630 в Кредитівці „Самопоміч" в Ню Йорку, на яке дальше можна складати дари на Фонд ВА й діставати на зложені суми посвідки „текс екземпт". При цьому рішено зревідувати техніку складання й видавання посвідок та її удоґіднити для вплачуючих. Нарадами проводив д-р Степан Ворох.

Українки взяли участь у Конференції театральних діячів Канади

Ґімлі, (Я-ва). — Заходами Манітобської Мистецької Ради (Манітоба Артс Кавнсіл) відбувся тут 19 - 20 червня дводенний з'їзд діячів аматорських театрів з цілої Манітоби для узгіднення праці поодиноких театральних гуртків (числом понад 100) в різних місцевостях провінції, включно з Вінніпеґом, які досі не мали ніякої спільно-скоординованої дії. В організації цього з'їзду відіграли важливі ролі Джек Меклаймонт й Надя Костишин, остання з департаменту туризму Манітобського Уряду.

В працях з'їзду взяла теж участь пані Ольга Войценко як член і представниця Манітобської Мистецької Ради. В своїй промові, що її виголосила в суботу 19-го червня, вона звернула увагу на значення аматорських театральних гуртків у провінції для її культурного розвитку, вказала на віддаленість Манітоби від таких центрів як Ню Йорк, Монтреал, Оттава й звернула увагу на потребу координації дії цих аматорських театральних гуртків, що й є бажанням не тільки Мистецької Ради, але й самого уряду провінції. „Культурний ізоляціонізм поодиноких середовищ не має тільки виглядів на підвищення мистецького рівня праці, але є й буде причиною для браку перспектив й порівняння з кращими досягненнями поодиноких центрів, у яких проходить творча театральна праця", сказала доповідачка.

В Торонті відбувся Словацький Світовий Конґрес

Торонто (Б.Г.С - р) — В днях 17 - 20 червня 1971 р. тут в готелі Роял Йорк відбувся Світовий Словацький Конґрес із делеґатами з 17-ох країн для завершення надбудови всіх словацьких організацій та культурних установ у вільному світі. В рамках конґресу відбулася теж і наукова сесія словацьких учених із різних університетів Америки, Европи й Австралії. На запрошення організаційного комітету прибув на цю сесію з Торонто проф. Яр. Рудницький і дня 18-го червня взяв участь у нарадах. Він виголосив привіт від Канадської Асоціяції Порівняльного Культурознавства в трьох мовах: англійській, українській та словацькій і подав інформацію про свою працю над бібліографією „Слявіка Канадіяна", що починаючи з 1950 року кожночасно містить і відомості про словацькі видання в Канаді. Крім цього проф. Рудницький ознайомив учасників конґресу з працею над етимологічним словником української мови, в якого порівняльну частину включено й словацький матеріял. „Це вперше в історії етимологічних слов'янських лексиконів включено й т. зв. малі мови: білоруську, македонську й словацьку" — сказав доповідач. Побажанням - цитатою з Шевченка, „щоб не тільки в науці, але й у щоденних змаганнях і боротьбі за кращу долю своїх народів, усі слов'яни стали добрими братами" закінчив проф. Рудницький своє слово, ентузіястично прийняте членами сесії.

„ІВАНО - ФРАНКІВСЬК РОСТЕ ВГОРУ"

Колишній Станиславів, за совєтської влади Івано-Франківськ, „росте вгору". „Радянська Україна" з 23 червня повідомила, що „в місті виростуть сім дев'ятиповерхових будинків, а в районі Вовчиця здіймуться в небо 16-типоверхові будинки. Висотні споруди заплановано побудувати і над річкою Бистрицею - Солотвинською", але тільки „через кілька років".

ЄВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Нарід має право...

Нарід має право знати — є одною з підвалин народоправства, що забезпечена в Америці першим Додатком до Конституції. За це право народу редактори і кореспонденти гинуть на фронті у війнах, їх калічать у вуличних демонстраціях, часто ставлять перед суд. Побачити, послухати, довідатись та перевірити і сказати це народові — головний обов'язок журналістичної професії. Очевидно, що сьогодні вже не тільки в світі, але й в кожній громаді стільки діється і стається, що американські та інші великі газети задруковують цими вістками десятки, а часом навіть сотні сторінок, витрачають горендальні суми тільки на те, щоб ці вістки зібрати, але нерідко й на те, щоб це „нарід має право знати" обстояти в суді. Відоме ж давнє твердження справжнього батька американської преси Бенджаміна Френкліна про те, що наймудріший нарід той, що найліпше поінформований. Очевидно, що українська преса своїми скромними силами і засобами навіть у малій частині не може відповісти тим усім завданням, що на неї накладає засада: нарід має право знати . . .

. . . АЛЕ НЕ ХОЧЕ ЗНАТИ

Справу ще більш ускладнює те, що нарід — зокрема, коли мова про деяку частину нашої громади — не тільки не обстоює свого права знати, але часто цілком навпаки, не хоче знати. Потверджують це листи, що їх одержує редакція „Свободи" і, мабуть, редакції інших українських газет. „Навіщо ви надрукували" цю чи іншу вістку, таке чи інакше повідомлення — це запит і докір, що найчастіше повторюються в листах до редакції. Тільки відносно мала кількість читачів здають собі з того справу, що редакція займає становище до подій і людей в редакційних статтях і коментарях, а надрукована вістка чи підписана автором інформаційна стаття можуть, але вже ніяк не мусять відповідати становищу редакції в одній чи другій справі. Це відноситься не тільки до українських, але й до американських та міжнародних подій і справ.

Таки справді виходило б, що нарід, щонайменше його частина, не хоче знати. Проте, він має право знати і газета покликана на те, щоб того права — відповідно до своїх сил і спроможностей — боронити і його практикувати. Читач може сам собі вибирати і читати в газеті тільки ті вістки чи статті, які йому подобаються, але, резигнуючи з власного права знати, він не може відмовляти цього права іншим.

„Перед судом народів"

„Перед судом народів", так назвав повідомлення із Норвегії кореспондент московських „Известий" М. Зубков з 22 червня 1971 р. Кого поставив комуністичний журналіст „перед суд народів" і чому він пише не з Москви, де йому й положено бути, а з норвезької столиці Осльо?

В Осльо відбувається „друга сесія Міжнародної Комісії для дослідження злочинів ЗСА в Індокитаї". Створили ту комісію, звісна річ, за вказівкою КПСС, до її складу входять члени закордонних комуністичних партій. Головою комісії є професор Г. Мюрдаль із Швеції, секретарем якийсь адвокат Х. Френк, про постійне місце [illegible] якого навіть не згадано. Члени комісії „обвинувачують" ЗСА за продовження боротьби проти комунізму в Індокитаї, за плян „в'єтнамізації" війни, себто передання оборони Південного В'єтнаму в руки південних в'єтнамців, за „масову депортацію населення [illegible]", а та „депортація" є не чим іншим, як втечею населення від комуністичного агресора у В'єтнамі, Ляосі й Камбоджі. Члени Міжнародної Комісії твердили, що в Південному В'єтнамі „режим депортував у концентраційні табори й інші окремі місця 6 мільйонів осіб", — а це ж ті мільйони втікачів, які самі подалися геть з Північного В'єтнаму і контрольованих комуністами місцевостей у Південному В'єтнамі.

Для чого була склйкана вже друга з черги сесія комуністичної Міжнародної Комісії і чому вона відбувається не в Москві? Скликана задля пропаганди, а відбувається в Норвегії тому, щоб до її „праці" було більше довір'я. Але справжня мета „діяльности" комісії полягає не так у проблемі ЗСА — В'єтнам, як у тому, щоб вигаданими обвинуваченнями в сторону „американського імперіялізму" приховати дійсний, реальний імперіялізм новочасної московської імперії СССР. Світова преса саме відзначила 30-ліття загарбання Совєтським Союзом Естонії, Латвії і Литви, а в липні подасть відомості про відзначування у вільних країнах світу Тижня Поневолених Націй; згадувала світова преса вже й про московський злочин у Катині . . .

Ось для маскування тих справжніх злочинів і скликає Москва свої „Міжнародні Комісії", боячись стати перед судом народів.

Володимир Савчак

РОКОВИНИ ВЛАСНОПІДМЕТНОСТИ

У 30-річчя Акту 30-го червня

Акт відновлення Української Держави, значення якого ще й досі дехто в діяспорі старається знецінювати, мабуть, не такий вже маловажний, коли про нього заговорили навіть у Києві, очевидно, з доручення Кремля.

У „Літературній Україні" з 30 квітня 1971 р. число 34, надруковано „памфлет" Володимира Вільного п. н. „Запрограмована фальш", в якому лає „українських буржуазних націоналістів" і, зокрема, Ярослава Стецька, „який нещодавно (на ділі ще в 1967 р.) випустив у світ величезну книжку під назвою „30 червня 1941" " за проголошення „відновлення так званої ‚Української народної республіки' " і за те, що Я. Стецько „покладе вінки ‚від українського народу' шведському королеві Карлу XII, то їде аж до Австралії, Тайланду чи Тайваню, лякаючи всіх ‚загрозою комунізму' й закликаючи до ‚світового хрестоносного походу' ".

Чия „запрограмована фальш"?

Авторові „памфлету", очевидно, не дали прочитати цілої книги, про яку наказали писати, і він, реферуючи перебіг національних зборів, договорився до того, що, мовляв, на них „завітав і рейхскомісар Еріх Кох". В дальшому тексті, цитуючи той уступ з книжки „30 червня 1941", в якому говориться про розв'язання Національних Зборів (стор. 196), Вільний подає: „... до слова зголосився проф. Кох..", створюючи в читача враження, що згаданий ним „райхскомісар Еріх Кох", — якого в тому часі взагалі не було у Львові, і проф. д-р Ганс Кох — це одна й та сама особа. Якщо б він сам читав цілу книгу, про яку писав, він знав би, що на стор. 83-ій (з якої цитує один уступ) про Еріха Коха сказано: „. І цікаво, що Коха досі не повісили большевики, тримаючи його в Польщі, і навіть не зробили йому процесу в Києві, хоча найбільші свої злочини навіть щодо жидів він виконував якраз як тиран України... І т. зв. суверенний уряд УССР не зажадав видачі того ката України, щоб його судити в Києві за мільйони жертв в Україні! Чи це не є найліпший доказ, що Кох робив політику також Сталіна..."

Фальшуючи історичні факти, невільник совєтської пропагандивної машини пише: „Не такий-то вже хоробрий був новоспечений ‚голова українського д е р жавного правління' Я. Стецько, щоб іти проти окупаційної влади..." А тим часом навіть в опублікованих недавно на Заході „Спогадах Хрущова" знаходимо ствердження, що українські націоналісти під проводом Бандери „боролися зарівно проти нас і проти німців" (стор. 140) та що „пізніше, після війни, ми втратили тисячі людей у жорстокій боротьбі між українськими націоналістами й органами совєтської влади".

Не спиняючись довше над іншими фальшами цього згаданого памфлету, треба ствердити, що в Москві не гидують ніякими засобами, коли йдеться про „запрограмоване" очорнювання ідеї самостійности України і провідників с а мостійницького руху.

В чому суть Акту?

На тему подій, зв'язаних з Актом 30-го червня 1941 р., у вільному світі вже написано чимало правди, але й досить неправди, залежно від особистої настанови авторів. Характеристично, що деякі чужинці в своїх безпристрасних розважаннях частіше знаходять властиву суть акту, підкреслюючи несподіваність українського доконаного факту, який приневолив німців передчасно розкрити карти їхньої політики на Сході Европи. Бо суть акту полягає в ствердженні власнопідметности українського народу, який — в обличчі двох імперіялізмів, що стали до смертельного змагу за панування над Україною — сказав своє слово.

Не важливо, чи на зібранні 30 червня 1941 р. було багато людей, чи мало, чи це зібрання відбулось в тій чи іншій залі, з більшими чи меншими зовнішніми ефектами. Важливе те, що слово, сказане у Львові, було підхоплене і підтверджене населенням України многолюдними маніфестаціями по селах, містах і містечках. Цей всенародний плебісцит в умовах війни і тоталітарного терору, як вияв власнопідметности українського народу, залишився в народній пам'яті дороговказом на майбутнє, дороговказом, що його 20 років пізніше підтвердив і Василь Симоненко: „Хай мовчать Америки й Росії, коли я з Тобою говорю" — з Україною.

Важливим є також, що ствердження у к р а їнської в л а снопідметности було проголошено скоро, без вагань і зволікань. Коли зважити, що між проголошенням першого і четвертого Універсалів Української Центральної Ради проминуло 7 місяців втраченого часу, приходиться ствердити, що в 1941-му році часу не гайновано, бо вже на дев'ятому дні війни поставлено ясно справу Української Самостійної Суверенної Держави.

Хоч шлях до IV Універсалу і до Акту Соборности був вистелений сумнівами і ваганнями тодішньої молодої української провідної верстви, ці два акти стали наріжним каменем новітньої української політичної думки. Проголошене 30 червня 1941 р. відновлення Суверенної Соборної Української Держави — це дальший крок у процесі кристалізації цієї політичної думки під час дру-

(Закінчення на стор. 5-ій)

В. Ткач

БЕРЛІН І РЕДУКЦІЯ ВІЙСЬКА В ЕВРОПІ

В останніх тижнях прийшло кілька, як дехто вважав, приємних вісток з Москви. На з'їзді комуністичної партії Східньої Німеччини Брежнєв заявив, що СССР зацікавлений у позитивному розв'язанні проблеми Берліну. Це підтвердив і французький міністер закордонних справ Шуман, який вважає, що в цій справі можна сподіватися порозуміння поміж 4-ма державами, які ведуть переговори: ЗСА, Англія, Франція і СССР. Очевидно, ці відомості викликали задоволення в урядових колах Західньої Німеччини, які стоять на становищі, що без розв'язання проблеми Берліну не можна приступати до ратифікації договорів з Москвою і Варшавою.

Друга „приємна вістка" — це, хоч і не зовсім ясно зформульована, пропозиція з Москви розпочати переговори про взаємну редукцію військ в Европі — з одного боку держав НАТО, з другого держав Варшавського пакту, при чому ці переговори могли б розпочатися ще перед пропагованою Московою Европейською конференцією безпеки. Цю вістку прийнято на Заході вправді обережно, але також із великим задоволенням. Наприклад, західньонімецький канцлер Брандт склав навіть заяву про моливість „символічного" однобічного зменшення військ збоку НАТО — щоб, мовляв, заохотити СССР. В деякій західньоевропейській пресі з'явилися статті, в яких говориться вже навіть про редукцію збройних сил в окремих західньоевропейських державах.

Таким чином, немовби-то виникають „рожеві" перспективи. Але всі ці перспективи можуть здійснитися тільки в тому випадкові, якщо прийняти на віру щирість совєтських намірів і вірити в те, що Совєти будуть дотримуватися підписаних ними зобов'язань. Не будемо говорити на ту тему, чи можна вірити Москві, бо нам, українцям, як і представникам інших поневолених націй, закидають, що ми займаємося ширенням антисовєтської пропаганди і т. п. Візьмімо дійсність такою, якою вона є.

Що таке проблема Берліну? Це насамперед запевнення вільного доступу до цього міста в повітрі і на землі та згода на певне пов'язання Берліну із Західньою Німеччиною. Чим ризикує СССР, якщо підпише якусь угоду в справі Берліну і накаже своїм ставленикам у Східній Німеччині респектувати цю угоду? Нічим, бо Західній Берлін оточений територією Східньої Німеччини, де стаціонують східньонімецькі і совєтські війська. Отже, при кожній ліпшій нагоді можна причепитися до чогось і заявити, що угода „зламана" західніми „імперіялістами" та повернутися до того стану, в якому тепер перебуває населення західнього Берліну — стану постійної непевности.

Що означає взаємна редукція військ в Европі? Це означає, що трохи зменшиться число з одного боку совєтських дивізій в т. зв. сателітних країнах, а з другого — число американських дивізій в країнах Західньої Европи. Далі будуть зменшені збройні сили в окремих країнах Західньої Европи, а також в сателітних країнах. Автор цих рядків не визнається на військових справах. Але цього непотрібно, щоб могти ствердити, що при нинішній техніці перекинути назад відтягнені дивізії далеко легше для СССР, який межує із Західньою Европою, ніж для ЗСА. Де ж тут рівновага сил?

Все полягає на тому, що Москві дуже подрібна Европейська конференція безпеки, а тому, щоб зробити більш „смачною" ідею конференції для Заходу, Москва стосує примирливого тону в таких справах, як Берлін чи взаємна редукція військ. А конференція безпеки потрібна Москві на те, щоб Захід раз назавжди договірно зобов'язався визнати сучасний територіяльний „статус кво" в Европі. І, звичайно, в Москві знають, що „гнилий" демократичний Захід буде дотримуватися підписаних ним договорів. Чи те саме буде робити Москва? Чи перестане далі здійснювати свої експансивні пляни в Західній Европі і в інших частинах світу? Чи припинить своїзброєння, розмірів яких при існуванні тоталітарної комуністичної системи тяжко або й неможливо сконтролювати із-зовні?

Невпинні совєтські зброєння — це ключ до всієї світової ситуації. Пощо Совєтам постійно збільшувати свій в о є н ний потенціял? Чи справді в Москві бояться нападу, якогось „хрестоносного" походу збоку Заходу на СССР? Напевно ні, бо в Москві чудово знають, які настрої панують на Заході, і знають, що ніхто тут не думає напасти на СССР. Якщо демократичні держави Заходу і не думали про те, щоб прийти з військовою допомогою угорським повстанцям у 1956 р. або зґвалтованій Чехо-Словаччині, то хто може серйозно припустити, щоб на Заході робилися якісь агресивні пляни щодо СССР?!

Отже, потужні збройні сили потрібні Москві не на те, щоб могти оборонитися від нападу із Заходу. Непотрібні вони їй і для оборони від можливої загрози збоку Китаю, бо цих сил забагато, щоб відбити китайську агресію. Вони, ці збройні сили, потрібні Москві на те, щоб загрожувати ними всьому вільному світові і, тримаючи цей світ у постійній напрузі, здійснювати „мирним" шляхом свої експансивні пляни: підтримувати арабів проти Ізраїлю, Північний В'єтнам проти Південного, сіяти заколоти на африкан-

(Закінчення на стор. 5-ій)

У ТРИДЦЯТУ РІЧНИЦЮ ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

Звернення Проводу революційної ОУН з нагоди Акту 30 червня 1941 р.

Націоналістичний революційний табір завжди висував великі дороговкази на шляху ставання нації. Він ставав на прю, здавалося б із непереможними силами, не зважаючи на обставини чи коньюнктуру. Борці за ідею Суверенної Соборної Української Держави, за волю і правду своєї нації, в яку вони вірили, протиставилися усім ворожим силам, бо знали, що правда перемагає тільки тоді, коли її захисники кожночасно готові віддати за неї своє життя. Вони знали, що й воїни Христові перших століть перемагали завдяки своїй незламній вірі у правди Христа, ставши до боротьби з найсильнішою матеріяльною фізичною і технічною потугою того часу.

З віри в націю виростала дія націоналістів після поразки наших визвольних змагань у 1918-20-их роках. І хоч недовірки звали їх „лицарями абсурду" й „Дон Кіхотами", вони відкрили безкомпромісову боротьбу на чотири фронти, проти чотирьох окупантів України, навіть проти надії на „реальність" її успіху. Це була боротьба не за хвилеву перемогу, а за суверенну вічну правду, за повну волю і незалежність нації, за її державність, суверенність і соборність. Іншими словами, це був священний дороговказ на тернистому героїчному шляху української нації. Українські націоналісти вибрали для себе терновий вінок, щоб для своєї нації здобути лавровий.

Так українські націоналісти дали дороговказ, на який орієнтувалася вся українська нація. Він став маяком у темряві, коли Москва, разом із Варшавою і з допомогою малої Антанти, винищувала вогнем і мечем, голодовою облогою, пацифікацією, колективізацією і єжовщиною український народ.

Але в тій темряві стояв маяк: правда, свобода, суверенність і соборність — неподільні!

Орієнтація на національно-визвольну революцію України та інших поневолених Москвою націй, на збройну боротьбу і збройний чин — черговий великий дороговказ нації. Постійна пригадка, що лише зброя розсудить нас з окупантами, збройні чини проти їх представників і організаторів винищування нашої нації — усвідомляли український народ, що наша сила в нас самих, у спільному фронті поневолених націй, у їх збройному синхронізованому повстанню проти окупантів!

Орієнтацію на власні сили, на мобілізацію широких народних мас до боротьби за спільні національні ідеали, на вічні духові вартості й на героїчні чини, що ставали доказом, що „героїчне діяння" можливе за всяких умов, — українські націоналісти підтвердили своєю вірною службою нації, своєю кров'ю і своїм життям.

Як перед десятиліттями, коли українські націоналісти відкрили нову сторінку сучасної історії нашої нації, так і тепер чуємо, що нічого іншого люди так не ждуть, як живого прикладу героїчної громадської поведінки... Людям потрібен цей приклад... Потрібними були приклади Басарабової, Косинки, Грицька Чупринки, Павлушкова, Данилишина і тисяч інших національних героїв. Нації були потрібні нові провідники типу Коновальця, Бандери, Шухевича... В Україні завжди було досить тих, що носять у собі „іскру одержимости" і запалюють нею інших. Але як колись, так і тепер цю іскру ще треба розпалювати, щоб довести її до „апостольського горіння" і перетворити у великий національний чин.

Як колись перед польським судом Данилишин заявив: „Я знаю, що мене жде. Я був і є на все готовий. Жалую тільки, що не можу далі працювати для Матері-України", так і тепер із далекої Мордовії чуємо незламний голос катованого кагебістами українського патріота: „Коли б я був єдиним українцем на світі — я й тоді боровся б за Україну".

Українська нація має величезні духові скарби, але непомітні, коли не візьметься за них одержима людина і не розтопить їх у горнилі своєї одержимости. Бо істина, розігріта в душі великого „градуса", стає цінністю. Знання переростає у віру. І тільки тоді людина починає жити. Леся Українка, сторіччя якої якраз святкуємо тепер, називала цей стан „одержимістю". Можна сказати, що кожночасне покоління, виплекуване націоналістами, було і є фанатично одержиме. Одержимою була і є їхня віра в націю, одержиме було і є кожне їхнє слово, що палахкотить ненавистю до тиранів і гнобителів української нації. Як Рим підкорили християни, так Україну минулих десятиліть оновили націоналісти-революціонери. „Християни не перевернули світу і не збудували на землі царства Божого. Але, будуючи його, воскресили умерлу духовість". Відновлення української духовости, її ідейного й морального горіння — чергова передумова дороговказних чинів в історії української нації минулих десятиліть.

Українська нація потребувала великих візій майбутнього, незгасних семафорів і великих чинів своїх героїв, що погорджували злободенним, малим і дрібним, повністю віддавши себе службі великим ідеалам української нації. Ніхто ще не згинув за восьмигодинний день праці чи за підвишку заробітної платні, а тільки за велику візію справедливости і прав-

(Закінчення на стор. 5-ій)

Богдан Цимбалістий

УКРАЇНА ЧИ АМЕРИКА?

(3)

Щоб зрозуміти вартість згаданих елементів українського культурного потенціялу, варто приглянутися тому, що діється серед західніх народів, зокрема серед молоді, а зокрема американської. Ролльо Мей пише в недавно виданій книжці[6]) „Від ренесансу західня людина захоплювалася метою здобування влади природою. Вона замінила широку концепцію розуму 17-го та 18-го сторіч концепцією технічного розуму 19-го та 20-го сторіч і присвятила себе експлуатації природи. Від часу розрізнення Декартом в 17-му ст. суб'єктивного переживання а об'єктивного світу, західня людина поступово почала дивитися на природу як повністю відділену від неї самої: вона думала, що найкраще буде студіювати та опановувати природу, роблячи її об'єктивною і неособовою". „Східнє думання ніколи не допускало до такого радикального розриву між „я" та світом назовні". Звідси зріст зацікавлення східньо-азійськими культурами серед західніх народів в останніх десятиріччях. На думку Мея, наслідком описаного відчуження людини від природи є почуття осамітнення, заляканости, що так поширені серед людей Заходу, як теж наголошування матеріяльного успіху як мети життя, компететивности і достосуванства до других.

За останніх десять років частина американської молоді почала щораз більше „відчужуватися" від панівних вартостей американської культури і намагається творити власну культуру, або „проти-культуру", як дехто її зве. Президентська комісія для дослідження заворушень серед американського студентства між іншим ствердила, що в „центрі культури молоді" є романтичне звеличування життя, змисловости, природи, наголошування експресивности, уяви, творчости і відкинення таких ідеалів американської суспільности, як матеріялізм, конкуренція, раціоналізм, технологія, культ консумції, мілітаризм"[7]).

Американський психолог К. Кеністон, автор двох книжок про американську відчужену молодь, добачує за всіми розрухами і демонстраціями молоді „психологічну, історичну та культурну революцію молодого покоління, яке менше дбає про кількість речей, але про якість"[8]). „Економічне багатство — пише він — ще не гарантує почуття особистого задоволення, політична свобода часто не дає почуття внутрішнього сенсу освободження і культурної свободи, а соціяльна справедливість та рівність може залишити почуття, що щось інше бракує в житті . . . Поширення свідомости, підкреслювання естетичного і творчого, наголошування уяви та фантазії, безпосередність сприймання і вражень — все це є частиною зусилля піднести якість переживань. Іншою метою цієї нової революції є бунт проти уніформности, зрівнювання, стандартизації і гомогенізації, не проти самої технології, але проти технологізації людини". Це відкинення ідеї „перетоплюючого кітла". Протестуюча американська молодь прагне, щоб взаємини між людьми були „змістовні", щоб одиниця зустрічала другу без маски, без гри і претенсій, але з якнайбільшою пошаною і любов'ю. На думку згаданого автора, американська суспільність осягнула добробут, що було колись мрією, втішається політичною свободою та рівністю. Це вже перестало бути ідеалом що поривав колись. На його місце молодь „шукає нової візії, нових вартостей, нових цілей для після — індрустрійної епохи, нової ідеології міту чи мети, яка зосереджувалася б на якості життя і відповідала на питання: після свободи і багатства — що далі?"

Література про відчужену і протестуючу американську молодь з кожним днем зростає. Появляються не лише однодніви, памфлети, сотні підпільних „журналів", але теж серйозніші студії, професорів університетів та вільних дослідників. Читаючи цю літературу можна скоро переконатися, що те, за чим американська молодь шукає і тужить, є ще збережене в українській культурі у формах витончених тисячолітньою традицією і зусиллям багатьох поколінь. Тому, наприклад, українській молодій людині не треба ходити босо, не митися, не голитися, жити в печерах на те тільки, щоб доказати, що вона „близька природи"; їй не треба аж вивчати східньо-азійські техніки роздумувань, щоб знайти сенс життя в собі самому, а не в нагромаджуваннях багатства і влади. Іншими словами, подивугідне гармонійне відношення української людини до природи, її природній гуманізм, естетично-моральне сприймання світу, шукання щастя і сенсу життя в самоздійснюванні як людська істота — все це є вартості культури, за якими інші народи шукають. Завданням українських майбутніх поколінь було б не лише їх зберегти, але розвинути і поєднати з потрібними нам елементами політичної зрілости, політичного глузду і сили.

Ще в 1949-му році Юрій Шерех, теперішній професор Колюмбійського університету, писав: „Чи не може Україна запропонувати людству і здійснити новий і може справді людський варіянт маршруту доби? Чи не може вона показати людству вищі супроти досі відомих можливості? — це не месіяністичні безґрунтовні мрії. Це не тільки в наших бажаннях і поривах виправдане. Єдиний спосіб для України заіснувати реально в русі людства — це витворити й запропонувати людству свою концепцію доби. Це виправдане також і причиново. Україна може це зробити, спираючися на свої національні традиції. Чи це зробить, залежить і від нас"[9]).

[6] Rollo May, Psychology and Human Dilemma. D. Van Nostrand Co., Princeton, N.J., 1966, p. 78-9.

[7] Report of the President's Commission on Campus Unrest, 1970, p. 52.

[8] Kenneth Keniston, "You Have to Grow Up in Scarsdale to Know Haw Bad Things Really Are," in New York Times Magazine, April 27, 1969.

[9] Юрій Шерех: Думки проти течії. Публіцистика. 1948, стор. 76.

ПРОТОКОЛ
З РІЧНИХ НАРАД ГОЛОВНОГО УРЯДУ У. Н. СОЮЗУ, ЯКІ ВІДБУЛИСЯ В ДНЯХ 24-го ДО 28-го ТРАВНЯ 1971 РОКУ, НА „СОЮЗІВЦІ", КЕРГОНКСОН, Н. Й.

(3)

ЗВІТ ГОЛОВНОГО СЕКРЕТАРЯ ЯРОСЛАВА ПАДОХА ЗА 1970 РІК

Дошкульною недостачею наших громадських, а зокрема союзових, конвенцій, нарад і засідань є нотарійний брак часу для застанови над майбутньою працею й схвалення зобов'язуючих резолюцій і рекомендацій. Плянування на ближчу і дальшу мету відкладається на самий кінець нарад й здебільшого його немає, або переводиться в поспіху, який завжди є ворогом застанови й розваги. Щоб зарадити цьому, остання Конвенція зобов'язала новообраний Головний Уряд відбути надзвичайні наради для широкого обдумання і схвалення основної програми дальшої, чотирорічної, праці. На жаль і ці спеціяльні наради львину частину часу перевели на звітуванні та дискусії над минулим й на плянування осталися останні години чи хвилини. Мабуть це спонукало Головний Уряд винести тверді ухвали, щоб це не повторилося. На внесення головного радного, д-ра Богдана Футея, однодушно схвалено, щоб на майбутнє всі звіти головних урядовців були надруковані перед нарадами й на самих нарадах їх усно не повторювати за винятком десятихвилинних доповнень звітів членів екзекутиви й представників Контрольної Комісії і Головної Ради. До того додано постанову, щоб важливіші справи розглядали раніше окремі комісії й вони внолошували пропозиції на пленумі Головного Уряду. Ці ухвали, які можуть стати історичними й принести перелім в дотеперішніх нарадах і плянуванні, зобов'язують нас всіх, головних урядовців УНС, до можливо найбільшої ощадности часу, як у звітуванні, так і дискусії над ним. Чим менше часу зужиємо при цьому, тим більше залишиться його для плянування майбутнього.

Кермуючись цим міркуванням та ухвалами Головного Уряду обмежую цей звіт з праці в минулому році до найпотрібніших інформаційних таблиць та до їх конечного пояснення.

ЗАГАЛЬНИЙ ОГЛЯД КОНВЕНЦІЙНОГО 1970 РОКУ

Формально минулий 1970 рік належить до нечисленних найкращих років УНСоюзу за весь час його вже 77-річного існування. В тому році, й то другий рік під ряд (що траплялося в минулому рідко), УНС придбав понад п'ять тисяч нових членів, точніше 5,252 забезпечених на майже десять мільйонів доларів. Є це на 210 членів менше, як придбано рік раніше, у великому році 75-річного ювілею УНС, але мимо цього 1970 рік є одним з двох років, які за останні два десятиріччя перейшли п'ятьтисячну межу однорічного здобутку нових членів.

НОВІ ЧЛЕНИ, ПРИДБАНІ В ОСТАННІМ 20-РІЧЧЮ

1951	4,641	1961	4,830
1952	3,328	1962	4,093
1953	2,478	1963	4,446
1954	3,426	1964	4,398
1955	3,490	1965	4,896
1956	3,343	1966	4,994
1957	4,430	1967	4,400
1958	3,727	1968	3,872
1959	4,998	1969	5,462
1960	3,567	1970	5,252

Перший, найкращий щодо числа членів 1969 рік був роком союзового ювілею. Ввесь цей рік був сповнений ювілейними вістками та закликами, що й мусіло мати свій вплив на доплив членів. В наші пізні часи, коли не прибувають уже нові земляки в наші краї, а чимало молоді відривається від свого родинного й національного пня, придбання п'ять-тисячної армії членів це вже дуже трудна і складна справа, яка вимагає куди більшої енергії як раніше. На жаль, ця енергія у минулому році була зужита радше на збереження ненарушеною нашої союзової субстанції, якою є не капітал, але членство УНС, а не на значне її збільшення. З 5,252 нових членів аж 5,150 прийшлося „зужити" на покриття високих убутків у членах й так загальне число членів зросло в минулім році лише на 102 члени. Причиною було передусім, подібно, як два попередні роки, дозріння двадцятирічних грамот, якими валюбки забезпечувалося наше членство з-поміж найновішої іміграції, яка прибула до наших берегів двадцять років тому. Вона тоді масово вступила до УНС й тепер нам приходиться платити неначе відложений рахунок за тодішне велике збільшення числа членів. З помітною полегшою думаємо, що в цім році кінчається цей „ювілейний" період збільшених втрат членів й може знову значна частина придбаних членів буде видатно збільшувати загальне число членства. Додати б тут ще пару чисел, які мають свою вимову. Хоч в порівнанні з ювілейним 1969 роком минулого 1970 року ми придбали лише 210 членів менше, то в цьому році ми мали на 741 члена менший чистий прибуток в загальному числі членів. В чому причина? В набагато більших втратах. Коли в 1969 році втрати винесли 4,619, то в 1970 році вони дійшли до найбільшого за останні два десятиріччя числа, 5,150. Отож, як кажуть ці числа, зріст УНС не залежить тільки від числа придбаних членів, але не менше від числа втрат, які, здебільшого, контролювати важко, або й неможливо.

Та все ж минулий рік був добрим роком й то не лише під оглядом великого числа приєднаних членів, але також під оглядом зросту суми їх забезпечення. Залишаючи точні числа до таблиць, які залучені до звіту, вистане тут коротко згадати, що загальна сума забезпечення всіх членів УНС зросла в одному 1970 році на понад чотири мільйони доларів, а коли взяти до уваги також додаткове забезпечення, на підставі додаткових договорів з членами, то зріст суми забезпечення за цей звітовий рік був дійсно імпонуючий: понад п'ять з половиною мільйонів доларів, щостановить приблизно п'ять відсотків річного зросту, що не дуже відстає від зросту американського, комерційного забезпечення, яке, до речі, покладається на суму забезпечення, а не на число забезпечених осіб, чи виданих поліс. Автім навіть щодо числа придбаних членів, що є головним завданням організаційного відділу, слід завважити, що в 1970 році придбано кругло 6% нових членів із загального стану УНС, який з кінцем 1969 року виносив 89,107 членів. Коли б взяти за підставу лише активних членів, цей відсоток був би ще більший, а щодо суми забезпечення нових членів, то придбано 8.4% суми з кінця 1969 р.

Варто підмітити ще один компонент оцінки стану членів, а саме число т. зв. активних членів, тобто членів, які ще не виплатили своїх вкладок і далі їх платять. В минулім році, мимо зросту загального числа членів та їх суми забезпечення, зменшилося число цих членів на 1,655, а то тому, що збільшилося число членів „неактивних", тобто таких, які вже виплатили свої вкладки повністю, хоч дальше залишаються членами УНС, зберігаючи в ньому своє забезпечення. Часто, зовсім помилково, зараховується цих членів на „втрату", бо, мовляв, ці члени вже не платять вкладок, забуваючи це, що вони вже *повністю* заплатили *всі* вкладки й що ці вкладки остаються в УНС, який їх інвестує й користає з прибутків. До того ще вони одержують знижену дивіденду. Недоцінювання цих членів рівняється неоцінюванні тих, які прикладно виконали вповні своє контрактове зобов'язання, дожидаючи на виконання збоку свого контрактового партнера. Щоб нам лише мати якнайбільше, бодай сто тисяч, таких членів й дай їм, Боже, якнайдовший вік для їх добра й для користи їх Батька-Союзу...

Для числової ілюстрації поданої вище загальної оцінки минулорічної організаційної праці, подаємо внизу декілька таблиць чисел.

ПОРІВНЯЛЬНІ ЧИСЛА ОРГАНІЗАЦІЙНОГО ВІДДІЛУ ЗА РОКИ 1970 І 1969

I. НОВІ ЧЛЕНИ

Рік	Нові члени	Їх сума забезпечення
1968	3,872	$ 7,180,500.00
1969	5,462	10,108,000.00
1970	5,252	9,734,900.00

II. ЗАГАЛЬНИЙ СТАН ЧЛЕНІВ

Рік	Члени	Їх сума забез.	Заг. сума заб. з додат. договорами (Д.І. і Пейор)
1968	88,265	$ 90,900,014.00	$119,538,514.00
1969	89,107	96,333,883.00	127,577,633.00
1970	89,209	100,502,706.00	133,097,456.00

III. ВТРАТИ ЧЛЕНІВ

Головні причини втрат	1970	1969	Підсумок порівняння	
Виплачені грамоти (Е)	2,226	2,048	+ 178	в 1970
Виплачені вкладки (Р)	2,125	2,098	+ 72	в 1970
Передч. згрошевлення	897	781	+ 16	в 1970
Суспенза	640	356	+ 284*	в 1970
Смерть	872	875	— 3	в 1970

* Повторне явище в часі конвенційного року, коли після конвенції відпадає певне число доконвенційних членів, не дуже уважно приєднаних, для здобуття права на делегатів.

СЕКРЕТАРСЬКА ДІЛЯНКА ПРАЦІ

Головний секретар має дві ділянки праці. Одну статутову, про яку говорить статут й то в загальних, скупих словах й другу звичайову-організаційну, під скромною назвою якої ховається завжди важкий, а під цю пору драматичний обов'язок дбати про ріст найбільшого майна 36-мільйонового УНСоюзу — його членів. Коли перший обов'язок відноситься до секретарсько-бюрократичних і репрезентаційних обов'язків, то другий ставить стільки завдань, що їх перелічити годі. Про одні і другі повівітуємо можливо коротко. А є чимало справ, які приходиться поладнувати головному секретареві, які не входять ні до одної, ні до другої ділянки праці.

Головний секретар є в першу чергу секретарем Головного Уряду та Головного Екзекутивного Комітету. В тому характері я протоколував всі наради цих обох союзових органів й виготовані протоколи оголошував в органі УНС та складав в книгу протоколів в українському оригіналі та в англійськім, скороченім перекладі. Минулого, конвенційного року відбулися п'ять засідань Екзекутиви в днях 13 березня, 16 квітня, 7 липня, 7 листопада і 11 грудня й дві наради Головного Уряду в днях 7 травня і 18-20 вересня. В цім році відбулися дві наради Екзекутиви 5 березня і 9 квітня, які продовжувалися 19 квітня — разом з Контрольною Комісією. Після Останньої конвенції постійно протоколується також наради вужчої екзекутиви, тобто наради чотирьох членів екзекутиви, які постійно зайняті в головній канцелярії.

В потребі я вів листування з головними урядовцями та позамісцевими членами екзекутиви, зокрема в справі участи в засіданнях, протоколів тощо. Зокрема я інформував головних урядовців про стан кампанії в їх Округах, посилаючи їм місячні статистичні таблиці стану їх Відділів та копії листування з Округами.

Зв'язок з Відділами та Округами УНС становить важливу ділянку моєї праці. Оголошування зборів і нарад Округ, що їх відбувається в році бодай 50, при чому про збори повідомляється особисто урядовців Відділів і Округ та конвенційних делегатів, занимає багато часу. До того часті поїздки на окружні й інші збори занимають значну частину субот й неділь. Минулого року я взяв участь у зборах 22 Округ. Крім цього був який десяток інших виїздів, як напр. відвідини Стейтового Департаменту у Вашингтоні, Українського Робітничого Союзу в Скрентоні, ЗУАДК у Філядельфії, конвенції Нешенел Фратернал Конгресу в Атлянті та дві екзекутивні наради Братської Секції при тому ж Конгресі і наради голов Секцій того Конгресу в Чикаго, Світовий Пластовий З'їзд, КУПО, в Торонті, панель молоді в Чикаго й інше. Пригадати б ще, що в тому самому минулому році відбулися, за моєю участю, 27 Конвенція в Клівленді і наради Головного Уряду в Кергонксоні. Якщо злічити разом ці всі імпрези, звичайно зв'язані з дальшими поїздками й то в кінці тижня, то це може дати уяву про особливо суворі вимоги, які ставить до головного секретаря його союзовий уряд, тим більше, що навіть по найдовшій поїздці не було змоги залишити щоденної й повноденної праці в головній канцелярії. Під кінець року, у зв'язку з моєю доповіддю для молоді в Мінеаполісі, я відвідав союзові Округи і осередки в Мінеаполісі, Омазі, Чикагу, Дітройті і Клівленді, заохочуючи їх до успішного закінчення організаційної кампанії.

Зв'язок з громадським світом, передусім готування листувальних і призначених до друку привітів, святочні побажання, вітання з'їздів тощо — це також вимагало багато часу й уваги. Вдержування зв'язку з Крайовим і Стейтовими Конгресами, на які здебільшого висилається представників УНСоюзу, і чимало інших обов'язків доповнюють реєстр стисло секретарських і організаційних обов'язків головного секретаря.

Згадати б ще приготування до друку нового видання статуту УНС та переведення зміни його основної грамоти (чартеру), які саме появилися друком і, на жаль, ще не надрукований протокол Конвенції з приводу проволоки виготування його українського тексту.

ОРГАНІЗАЦІЙНА ДІЛЯНКА ПРАЦІ

Зв'язок з 462 Відділами та кругло 30 Округами УНСоюзу, розкиненими по великих просторах ЗСА і Канади, та старання про постійне доповнювання убуваючого членства, що часто нагадує черпання води у діравий мішок, це приблизно є есенцією організаційних обов'язків керівника організаційного відділу головної канцелярії. До того приходить мозольне намагання придбати нових організаторів, вишкіл організаторів і секретарів, підшукування нових секретарів і їх вишкіл та їх заохота до праці, зокрема складної й нелегкої праці для забезпечення нових членів і їх належної обслуги. В цій праці першорядну ролю грають і мають відігравати обласні організатори. На жаль, покищо їх число є замале й тому вони не можуть обслужити як слід всі Відділи, положені на їх територіях, а чимало Відділів взагалі з них не користають. Окремою проблемою є замале зацікавлення української спільноти життьовим забезпеченням та недоцінювання нею забезпечення на більші, не тільки номінальні, суми. Ця остання ділянка вимагає окремого апарату, на який ще жде УНСоюз, подібно, як жде на окремий, повноварітний апарат вишкільний, який безнастанно й обов'язково вишколював би усіх без винятку секретарів і організаторів. Тоді, як УНС дістане цей апарат, можна буде доповнити вимоги кандидатів на секретарів вимогою раніщого секретарсько-організаційного вишколу, від чого зачнеться нова доба УНС, доба не лише громадських, але громадсько-професійних асекураторів і секретарів.

ЗМАГАННЯ ЗА НОВИХ ЧЛЕНІВ У 1970 РОЦІ

Минулий, конвенційний рік, як раніші подібні роки, складався з двох нерівних частин: доконвенційного й конвенційного. Очевидно, по традиції, перша частина була куди успішнішою, як частина друга. Намічену мету передконвенційної кампанії 2,500 членів не тільки виконано повністю, але перевинцено. До кінця травня придбано 2,811 членів, що було справді великим успіхом. А після конвенції зменшилася „продукція" членів. Причини були різні, між ними традиційна: заведення надій активних союзових діячів, які вони зв'язували з конвенцією. Треба пригадати, що на 26 головних урядів, які масмо в УНСоюзі, в першому голосуванні зголошено понад триста кандидатур, отже яких дві третини всіх делегатів. Немалу ролю в спадку активности грала звичайна післяконвенційна апатія, як звичайно буває після празника, а далі господарська рецесія, яка, по традиції, найважче вдаряє по робітництві національностевих груп. Ця рецесія відчувається ще в часі, коли пишеться цей звіт. Та все ж, як було підмічено раніше, ми закінчили минулий конвенційний рік з надійним успіхом, на ново, другий рік з черги, придбавши понад 5,000 членів. Нижче подана таблиця показує, як прибували нові члени за місяцями, при чому вона підсумовує грамоти звичайного життьового забезпечення і забезпечення акцидентового та робить розрізнення між дорослими й молоддю. Слід пригадати, що молодь рахується тільки до часу, доки кандидат на члена не досягне 15 літ і шість місяців. Тому значна частина молоді, тобто всі, які забезпечилися після того віку, хоч молоді, зараховуються до дорослих.

Таблиця ч. 1

НОВІ ЧЛЕНИ В 1970 РОЦІ ЗА МІСЯЦЯМИ

Місяць	Дорослі	Молодь	АДД	Разом
січень	251	94	35	380
лютий	235	78	37	350
березень	284	95	67	446
квітень	374	164	94	632
травень	439	209	82	730
червень	167	55	51	273
липень	214	87	12	333
серпень	188	67	34	289
вересень	161	53	41	255
жовтень	232	83	71	386
листопад	223	84	63	370
грудень	324	137	74	535
РАЗОМ	3,092	1,206	681	4,979
Дорослі члени, які прийшли з СУБ в травні				273
РАЗОМ				5,252

ОРГАНІЗАТОРИ, ЯКІ ЗАСЛУГОВУЮТЬ НА ВИРІЗНЕННЯ

В минулому році їх було 164, в цім числі 50 членів почесного Клюбу Заслужених Союзовців, які придбали щонайменше по 25 членів та 114, які придбали від 10 до 24 членів. Цих ми, по традиції, називаємо оправдано будівничими УНС. А названий Клюб є відповідником відомих в комерційному забезпеченевому світі „клюбів мільйонерів", тобто продавців асекурації, які в одному році продали її бодай на мільйон долярів. Для порівнання слід згадати, що рік раніше, в 1970 році, членів Клюбу було 70, а будівничих 117, разом 187. Отже в минулому році число цих заслужених організаторів зменшилося на 23 особи. Зате в звичайному році 1968 (1969 рік був роком ювілейним), членів Клюбу було лише 37, а будівничих 88, отже всіх разом було лише 125, тобто на 39 менше, як у звітовому році.

Таблиця ч. 2

НАЙКРАЩІ ОРГАНІЗАТОРИ УНСОЮЗУ, ЯКІ В КОНВЕНЦІЙНОМУ 1970 РОЦІ ПРИЄДНАЛИ 10 АБО БІЛЬШЕ ЧЛЕНІВ

КЛЮБ ЗАСЛУЖЕНИХ СОЮЗОВЦІВ
(25 або більше членів)

П.Ч.	Організатор	Відд.	Кількість членів	П.Ч.	Організатор	Відд.	Кількість членів
1.	В. Дідюк	407	225	25.	І. Книгиницький	430	34
2.	Є. Репета	292	127	28.	І. Пиндус	39	33
3.	С. Гавриш	83	125	28.	Р. Крупка	361	33
4.	В. Гіряк	341	106	30.	І. Малко	320	30
5.	М. Семків	379	80	30.	І. Пригода	361	30
6.	Т. Шпікула	221	64	30.	Я. Бурій	402	30
6.	Л. Вовк	444	64	33.	П. Головачук	42	28
8.	В. Оріховський	353	61	33.	П. Бабич	115	28
9.	Р. Чучкевич	346	54	33.	І. Одежинський	153	28
10.	М. Хоманьчук	5	51	33.	М. Фединишин	155	28
11.	Квітка Стецюк	25	50	33.	В. Палідвор	204	28
12.	М. Кігічак	240	47	33.	Софія Куца	440	28
13.	А. Іванюк	106	42	39.	А. Ціздин	55	27
14.	А. Слюсарчук	174	42	39.	Л. Боднар	131	27
15.	В. Дідик	82	40	41.	Б. Ластовецький	184	26
15.	М. Ткачук	114	40	41.	М. Ольшанський	423	26
17.	Б. Зорич	432	39	43.	Олена Олек	22	25
18.	М. Турко	63	37	43.	Анна Гарас	47	25
18.	Люба Васько	94	37	43.	І. Петрушьо	78	25
18.	Т. Кубарич	217	37	43.	А. Саноцький	158	25
18.	Є. Гомотюк	277	37	43.	Ю. Баранюк	371	25
18.	В. Вишиваний	361	37	43.	В. Шаран	407	25
18.	Б. Лавринів	456	37	43.	І. Телюк	414	25
24.	К. Сачко	53	35	50.	В. Запаранюк	484	25
25.	М. Отрок	14	34				
25.	Анна Гнатюк	37	34				

БУДІВНИЧІ УНСОЮЗУ
(10 до 24 членів)

П.Ч.	Організатор	Відд.	Кількість членів	П.Ч.	Організатор	Відд.	Кількість членів
1.	Г. Кисіль	336	24	53.	Стела Раш	171	13
2.	М. Москаль	16	23	53.	Е. Манацький	194	13
3.	І. Зазворський	147	22	53.	Марія Душник	293	13
3.	В. Гаврилюк	316	22	53.	о. Петро Мелех	342	13
3.	В. Заперковний	439	22	53.	В. Давидюк	411	13
6.	Р. Колодій	191	21	53.	Д. Заневич	441	13
6.	П. Фенюк	292	21	53.	Текля Мороз	465	13
6.	Стефанія Вускована	340	21	53.	М. Шпетко	489	13
6.	Я. Карп'як	385	21	53.	Олеся Чорномаз	490	13
10.	І. Мельничин	220	20	67.	Я. Падох	194	12
10.	В. Труфин	266	20	67.	П. Аркотин	261	12
10.	В. Олійник	387	20	67.	М. Волошин	281	12
10.	Т. Тищук	472	20	67.	І. Мартинюк	330	12
10.	Є. Омельченко	451	20	67.	О. Продивус	356	12
10.	М. Сивий	481	20	67.	Ф. Петрик	362	12
16.	А. Дорошенко	114	19	67.	О. Ярема	372	12
16.	Г. Корб'як	146	19	67.	Д. Попадинець	434	12
16.	А. Дикуда	161	19	67.	Віра Ванат	473	12
19.	П. Щерба	173	18	76.	К. Кільченковський	10	11
20.	О. Зинюк	15	17	76.	П. Шевчук	18	11
20.	П. Залуга	175	17	76.	М. Галькевич	59	11
20.	В. Романишин	264	17	76.	І. Шилькевич	116	11
20.	М. Гентош	365	17	76.	В. Матичак	157	11
20.	М. Малинський	437	17	76.	Т. Чурма	157	11
25.	В. Квас	88	16	76.	М. Ярема	175	11
25.	Д. Кошільовський	183	16	76.	Дженевів Жеребник	180	11
25.	П. Ліщак	230	16	76.	І. Живіцький	182	11
25.	С. Могрович	295	16	76.	Софія Карпюк	204	11
25.	Марія Свереда	343	16	76.	І. Гринчишин	223	11
25.	В. Попович	367	16	76.	Богдана Сілецька	233	11
25.	В. Пацковський	432	16	76.	М. Бобер	235	11
25.	Стефанія Кочій	472	16	76.	І. Скальчук	430	11
33.	М. Хомяк	32	15	76.	Я. Фаренич	462	11
33.	М. Бобечко	102	15	76.	М. Хомин	464	11
33.	А. Колпотинський	372	15	92.	Р. Куропась	20	10
33.	М. Захарко	349	15	92.	Д. Хрупалик	52	10
33.	В. Подубинський	363	15	92.	В. Рефт	120	10
33.	І. Данилівський	375	15	92.	І. Голик	123	10
33.	М. Нич	397	15	92.	В. Новак	156	10
40.	В. Вовчик	55	14	92.	І. Вельган	167	10
40.	Н. Драпала	96	14	92.	А. Гнатюк	182	10
40.	О. Степник	130	14	92.	С. Кочій	221	10
40.	С. Филик	163	14	92.	Марія Шпікула	221	10
40.	М. Кальба	226	14	92.	М. Мартиненко	245	10
40.	О. Чабан	242	14	92.	В. Шпачинський	327	10
40.	А. Попа	316	14	92.	К. Мазепа	332	10
40.	Е. Притула	337	14	92.	Р. Яручик	340	10
40.	Т. Бутрей	344	14	92.	І. Хрін	341	10
40.	М. Дербуш	345	14	92.	Я. Щербак	352	10
40.	Н. Дяків	427	14	92.	Стефанія Стеців	371	10
40.	І. Геврик	445	14	92.	В. Федорів	374	10
40.	К. Чорномаз	469	14	92.	П. Тарнавський	375	10
53.	Софія Оріх	33	13	92.	О. Хома	383	10
53.	С. Гонза	38	13	92.	М. Наконечний	497	10
53.	В. Жигунь	57	13	92.	Д. Марцінюк	502	10
53.	М. Жук	70	13	114.	П. Волощук	505	10
53.	В. Салабун	76	13				

ЗАГАЛЬНЕ ЧИСЛО ПЕРЕДОВИХ ОРГАНІЗАТОРІВ В 1970 І 1969 РОКАХ

	1970	1969
Членів Клюбу	50	70
Будівничих УНС	114	117
РАЗОМ	164	187

ЯК ПРАЦЮВАЛИ ПОСТІЙНІ ОРГАНІЗАТОРИ

Нижче подані таблиці відносяться до постійних організаторів, яких ми мали в минулім році 18, разом з окремою категорією організаторів обласних. Вони придбали в минулім році 1,075 членів, тобто кругло 20.5% всіх членів придбаних в 1970 році. Отож що-п'ятого члена, при наявності майже пів тисячі Відділів УНС, придбала ця горстка 18-ти організаторів. Числа говорять самі за себе. Вони кажуть, яку вагу для розбудови УНС мають постійні, тобто професійні, чи пів-професійні організатори. В ювілейному 1969 році постійні організатори придбали були 1,112 членів, отже майже таке саме число. Ведемо постійні намагання придбати більше постійних організаторів й апелюємо до всіх головних урядовців помогти нам у цьому в своїх містах і округах. Від цих організаторів більш ніж від кого залежить майбутнє нашої установи.

Таблиця ч. 3

ПОСТІЙНІ ОРГАНІЗАТОРИ
Число нових членів, придбаних у 1970 році і порівнання з 1969 роком

Організатор:	Нові члени: Життєве	АДД	Разом: 1970	1969
В. Зорич	31	9	40	97
С. Гавриш	74	51	125	120
В. Дідюк	151	74	225	271
Є. Репета	76	49	125	155
В. Гіряк	77	29	106	71
І. Геврик	11	3	14	34
І. Одежинський	27	1	28	55
В. Запаранюк	25		25	30
Софія Куца	17	11	28	30
Є. Омельченко	19	1	20	38
А. Слюсарчук	26	16	42	38
М. Ткачук	38	2	40	35
Р. Чучкевич	41	13	54	66
П. Дяків	13	1	14	37
І. Зазворський	21	1	22	25
Л. Вовк (від січня 1970)	55	9	64	
А. Іванюк (від жовтня 1970)	36	6	42	*
В. Оріховський (від вересня 1970)	41	20	61	**
Разом	779	296	1,075	1,112

* Як постійний організатор 32, в цьому 6 АДД.
** Як постійний організатор 46, в цьому 17 АДД.

ПОРІВНАННЯ ЗДОБУТКІВ ПОСТІЙНИХ ОРГАНІЗАТОРІВ В 1970 І 1969 РОКАХ

Постійні організатори придбали в роках:

1969	1,112 нових членів
1970	1,075 нових членів
Отже в 1970 р. придбали	37 нових членів менше, як в 1969 р.

(Продовження на стор. 4-ій)

ЗВІТ ГОЛОВНОГО СЕКРЕТАРЯ ЯРОСЛАВА ПАДОХА ЗА 1970 РІК

(Продовження зі стор. 3-ої)

ЯК ПРАЦЮВАЛИ ОБЛАСНІ ОРГАНІЗАТОРИ

В попередній таблиці були подані особисті осяги в організуванні членів всіх постійних організаторів, в цім також організаторів обласних. В нижче поданих таблицях подаємо числа, які інформують про участь в організаційній праці в звітовому році поодиноких областей, якими відають чотири обласні організатори, Степан Гавриш Василь Дідюк, Євген Репета і Василь Оріховський. В низу поміщено кількість Округ, Відділів і членів, якими відають поодинокі обласні організатори і рівночасно також подано числа нових членів, придбаних округами поодиноких областей за три роки, щоб включити, для ваги порівнання, один звичайний рік, бо роки 1969 і 1970 були роками виїмковими: ювілейним і конвенційним. При цьому слід завважити, що подані чотири області обнімають 23 округи УНС й що в 1970 році ці області приєднали УНС 4,396 членів,, отже кругло 82.5% всіх членів УНСоюзу. Коли зважити, що поза цими чотирьома областями залишилися сім Округ із 63 Відділами та 28 Відділів взагалі не об'єднані, ізза великого розсіяння, то це дає змогу оцінити ролю областей та обласних організаторів та наскільки менш продуктивними є Округи й Відділи, які не стоять під постійною опікою обласних організаторів. При цьому слід пригадати, що до обов'язків обласних організаторів належить всестороння опіка і допомога Відділам і Округам, що в свою чергу відбивається на активности й продуктивности цих союзових клітин.

Таблиця ч. 4

Округи, Відділи та активні члени, якими відають обласні організатори

П.Ч. Обл. організатор	Ч. Округ Області	Ч. Відділів Області	Ч. активних членів
1. Степан Гавриш	10	148	21,651
2. Василь Дідюк	4	63	8,656
3. Євген Репета	4	83	18,144
4. Василь Оріховський	5	77	14,440
Разом	23	371	62,891
Відділи, необ'єднані в Округи		28	1,741
Поза Областями	7	63	9,296
Разом	30	462	73,928

ПОРІВНЯЛЬНА ТАБЛИЦЯ ОБЛАСТЕЙ ЩОДО КІЛЬКОСТИ НОВИХ ЧЛЕНІВ, ПРИДБАНИХ В ОСТАННІХ ТРЬОХ РОКАХ

1. ОБЛАСТЬ С. ГАВРИША

Ч.П. Округа	Нові члени: 1968	1969	1970
1. Алентавн	88	79	93
2. Балтимор	41	103	106
3. Джерзі Сіті	126	203	144
4. Нюарк	185	295	274
5. Пассейк	47	138	56
6. Перт Амбой	151	175	143
7. Скрентон	31	28	29
8. Шамокин	111	101	109
9. Вилкс Бери	17	39	28
10. Філядельфія	528	643	447
Разом	1,325	1,804	1,429

2. ОБЛАСТЬ В. ДІДЮКА

Ч.П. Округа	Нові члени: 1968	1969	1970
1 Монтреаль	68	140	61
2. Нінгара	87	181	105
3. Торонто	446	353	332
4. Вінніпеґ	169	173	313
Разом	770	847	811

3. ОБЛАСТЬ Є. РЕПЕТИ

Ч.П. Округа	Нові члени: 1968	1969	1970
1. Чикаґо	293	420	572
2. Клівленд	140	266	283
3. Дітройт	197	364	376
4. Янґставн	36	100	69
Разом	666	1,150	1,300

4. ОБЛАСТЬ В. ОРІХОВСЬКОГО
(Працює від вересня 1970 р.)

Ч.П. Округа	Нові члени: 1968	1969	1970
1. Боффало	50	65	33
2. Ню Йорк	340	481	485
3. Рочестер	86	153	150
4. Сиракюзи-Ютика	80	150	110
5. Трой	48	79	78
Разом	604	928	856

Поза чотирьома обласними організаторами, від кінця серпня 1970 року став на працю давніший обласний організатор Володимир Гірняк, який склав свій організаторський уряд після вибору його на пост головного контролера. Його праця проходила головним чином в середньо-західніх стейтах та в західніх провінціях Канади, в яких, під кінець минулого року, він заклав три нові Відділи. Останньо під його опіку віддано також округу Піттсбурґу. Його постійне призначення, подібно, як найновішого обласного організатора Федора Токарика з Калґарі, Альберта, який розпочав працю в березні 1971 р., стоїть у зв'язку з наладнанням організаційної праці в цілій Канаді. Додати б ще, що обласний організатор С. Гавриш часто допомагав в праці Округи Ню Гейвену.

ЯК ДОПОМАГАЛИ ЗДОБУВАТИ ЧЛЕНІВ ГОЛОВНІ УРЯДОВЦІ

Внизу подана невеличка таблиця, яка показує, яку участь в організуванні членів в минулім, і для порівняння в двох раніших роках, брали головні урядовці. Вона говорить, що активність їх в минулім році впала, хоч і так ніколи не була, поза випадками обласних організаторів, дуже прикладна. Якщо б відняти членів, зорганізованих головними урядовцями, які є водночас обласними організаторами, тоді виявилось би, що численні заклики конвенцій і Головного Уряду щодо збільшення активности головних урядовців, як організаторів членів та помічників в цьому відділових урядовців, ще жде на своє виконання. При обмеженім числі головних урядовців йде тут не так про самих членів, як про приклад головних для відділових урядовців та конвенційних делеґатів — і то приклад добрий.

Таблиця ч. 5

УЧАСТЬ ГОЛОВНИХ УРЯДОВЦІВ УНСОЮЗУ В ОРГАНІЗУВАННІ НОВИХ ЧЛЕНІВ ЗА ОСТАННІ ТРИ РОКИ

Рік	Число гол. урядовців	Число придб. членів	% усіх членів
1968	20	702	18
1969	20	903	16½
1970	18	746	14

ВІДДІЛИ, ЯКІ ЗАСЛУГОВУЮТЬ НА ВИРІЗНЕННЯ

Віддавши належне людям, які добре попрацювали в минулому році, слід вирізнити також установи — Відділи й Округи, яким належиться признання й подяка. Внизу подана таблиця подає 183 Відділи та їх секретарів й число ними придбаних членів. Ці Відділи придбали минулого року бодай по десять членів. 11 Відділів зорганізували по 50 і більше членів; 48 по 25, а 123 від 10 до 24. Вже другий рік єдиним Відділом, який придбав понад сотню членів є відоме Товариство „Дністер", 361-ий Відділ УНС в Ню Йорку, якого чолові урядовці д-р Василь Вишиваний, Роман Крупка і Іван Пригода спільною і систематичною працею добилися почесті стати першими поміж 462 Відділами УНС. Приклад „Дністра" важливий не стільки числом ним придбаних членів, як прикладною співпрацею його урядовців, які поділяють поміж себе працю і виконують свої внутрішні квоти членів. Нехай собі це візьмуть до серця ці численні Відділи, в яких секретар роками самітно виконує всю працю за себе і всіх, без винятку, відділових урядовців. А побіч „Дністра" на особливу похвалу й подяку заслужили собі, як це було часто в раніших роках, два Відділи з Чикаго, чч. 379 і 221, секретарями яких є Михайло Семків та сеніор головних радних, Тарас Шпікула.

Таблиця 6

НАЙКРАЩІ ВІДДІЛИ УНСОЮЗУ, ЯКІ ЗАПЕВНИЛИ УСПІХ КОНВЕНЦІЙНОЇ КАМПАНІЇ 1970 РОКУ, ПРИДБАВШИ 10 АБО БІЛЬШЕ ЧЛЕНІВ

П.Ч.	Число Відд.	Місцевість	Число членів
1.	361	Ню Йорк, Н.Й.	102
2.	379	Чикаґо, Ілл.	91
3.	221	Чикаґо, Ілл.	87
4.	240	Клівленд, Огайо	64
5.	444	Саскатун, Саск.	60
6.	146	Дітройт, Миш.	59
6.	346	Клівленд, Огайо	59
6.	432	Торонто, Онт.	59
9.	94	Гамтрамк, Миш.	56
10.	25	Джерзі Сіті, Н.Дж.	55
11.	106	Чикаґо, Ілл.	53
12.	5	Асторія, Н.Й.	52
13.	430	Філядельфія, Па.	48
14.	340	Нюарк, Н.Дж.	47
15.	131	Чикаґо, Ілл.	44
16.	82	Дітройт, Миш.	43
16.	174	Дітройт, Миш.	43
18.	83	Філядельфія, Па.	40
18.	204	Ню Йорк, Н.Й.	40
18.	456	Тиминс, Онт.	40
21.	217	Рочестер, Н.Й.	39
22.	14	Нюарк, Н.Дж.	38
23.	53	Піттсбурґ, Па.	37
23.	63	Форд Сіті, Па.	37
23.	115	Янґставн, Огайо	37
23.	277	Гартфорд, Конн.	37
23.	316	Рочестер, Н.Й.	37
28.	37	Елізабет, Н.Дж.	35
28.	423	Чикаґо, Ілл.	35
28.	493	Норт Батлефорд, Саск.	35
28.	505	Канора, Саск. (новий відділ)	35
32.	371	Нюарк, Н.Дж.	34
32.	402	Етобікок, Онт.	34
34.	39	Сиракюзи, Н.Й.	33
34.	47	Ветлегем, Па.	33
34.	114	Чикаґо, Ілл.	33
34.	327	Гемпстед, Н.Й.	33
38.	183	Дітройт, Миш.	31
38.	387	Вилимантик, Р.Ай.	31
40.	320	Балтимор, Мд.	30
40.	353	Ню Бронсвік, Н.Дж.	30
40.	468	Нінгара он Лейк, Онт.	30
43.	42	Пассейк, Н.Дж.	29
44.	155	Перт Амбой, Н.Дж.	28
44.	266	Амстердам, Н.Й.	28
44.	440	Торонто, Онт.	28
47.	32	Філядельфія, Па.	27
47.	55	Куртіс Бей, Мд.	27
47.	147	Алентавн, Па.	27
47.	407	Торонто, Онт.	27
47.	422	Філядельфія, Па.	27
52.	184	Ню Йорк, Н.Й.	26
52.	375	Філядельфія, Па.	26
52.	414	Ню Гейвен, Конн.	26
55.	22	Чикаґо, Ілл.	25
55.	78	Майнерсвил, Па.	25
55.	158	Бруклин, Н.Й.	25
55.	292	Дітройт, Миш.	25
55.	336	Клівленд, Огайо	25
55.	447	Томсон, Манітоба	25
61.	385	Міннеаполіс, Мінн.	24
61.	484	Ютика, Н.Й.	24
63.	16	Спрінґ Велі, Н.Й.	23
63.	233	Лорейн, Огайо	23
63.	293	Бруклин, Н.Й.	23
63.	301	Чикаґо, Ілл.	23
63.	421	Ріджайна, Саск.	23
63.	439	Судбури, Онт.	23
63.	491	Летбридж, Альта	23
70.	157	Чикаґо, Ілл.	22
71.	182	Клифтон, Н.Дж.	21
71.	191	Трой, Н.Й.	21
73.	59	Бріджпорт, Конн.	20
73.	76	Нюарк, Н.Дж.	20
73.	220	Чикаґо, Ілл.	20
73.	416	Нінгара, Онт.	20
73.	472	Чикаґо, Ілл.	20
73.	481	Карнеґі, Па.	20
79.	96	Піттсбурґ, Па.	19
79.	161	Ембридж, Па.	19
79.	194	Ню Йорк, Н.Й.	19
79.	345	Міннеаполіс, Мінн.	19
79.	368	Маямі, Флорида	19
79.	374	Бостон, Масс.	19
85.	173	Вилмингтон, Дел.	18
85.	175	Дітройт, Миш.	18
85.	285	Рочестер, Н.Й.	18
85.	497	Едмонтон, Алта.	18
89.	15	Вашинґтон, Д.К.	17
89.	20	Гемтремк, Миш.	17
89.	230	Янґставн, Огайо	17
89.	254	Ню Бриттен, Конн.	17
89.	295	Акрон, Огайо	17
89.	305	Магони Сіті, Па.	17
89.	356	Омага, Небр.	17
89.	397	Філядельфія, Па.	17
89.	408	Торонто, Онт.	17
89.	437	Рочестер, Н.Й.	17
99.	110	Дітройт, Миш. (новий Відділ)	16
99.	116	Трентон, Н.Дж.	16
99.	127	Боффало, Н.Й.	16
99.	245	Трентон, Н.Дж.	16
99.	281	Джерзі Сіті, Н.Дж.	16
99.	341	Віндзор, Онт.	16
99.	343	Рочестер, Н.Й.	16
99.	367	Рочестер, Н.Й.	16
99.	372	Плейнфілд, Н.Дж.	16
108.	10	Філядельфія, Па.	15
108.	33	Чикаґо, Ілл.	15
108.	70	Джерзі Сіті, Н.Дж.	15
108.	88	Кергонксон, Н.Й.	15
108.	102	Клівленд, Огайо	15
108.	156	Честер, Па.	15
108.	344	Бавнд Брук, Н.Дж.	15
108.	349	Менвил, Па.	15
108.	418	Торонто, Онт.	15
108.	473	Монтреаль, Квіб.	15
118.	35	Чикаґо, Ілл.	14
118.	130	Ню Йорк, Н.Й.	14
118.	163	Філядельфія, Па.	14
118.	171	Джерзі Сіті, Н.Дж.	14
118.	214	Нюарк, Н.Дж.	14
118.	238	Бостон, Масс.	14
118.	242	Фраквил, Па.	14
118.	270	Джерзі Сіті, Н.Дж.	14
118.	337	Балтимор, Мд.	14
118.	342	Картерет, Н.Дж.	14
118.	364	Клівленд, Огайо	14
118.	434	Монтреаль, Квіб.	14
118.	441	Форт Віліям, Онт.	14
118.	445	Вінніпеґ, Манітоба	14
132.	8	Йонкерс, Н.Й.	13
132.	17	Чикаґо, Ілл.	13
132.	36	Обирн, Н.Й.	13
132.	57	Коговз, Н.Й.	13
132.	167	Толідо, Огайо	13
132.	216	Філядельфія, Па.	13
132.	219	Нюарк, Н.Дж.	13
132.	234	Елізабет, Н.Дж.	13
132.	411	Торонто, Онт.	13
132.	424	Філядельфія, Па.	13
132.	465	Лашин, Квіб.	13
132.	469	Торонто, Онт.	13
132.	489	Ню Йорк, Н.Й.	13
132.	490	Ірвінґтон, Н.Дж.	13
146.	34	Річмонд, Вірджінія	12
146.		Лос Анджелес, Кал.	12
146.	261	Віліямставн, Н.Дж.	12
146.	323	Канзас Сіті, Канз.	12
146.	324	Філядельфія, Па.	12
146.	330	Литл Фолс, Н.Й.	12
146.	352	Честер, Па.	12
146.	362	Брістоль, Па.	12
146.	438	Істон, Па.	12
155.	13	Вотерaліт, Н.Й.	11
155.	180	Акрон, Огайо	11
155.	223	Вилкс Бери, Па.	11
155.	235	Росфорд, Огайо	11
155.	251	Клівленд, Огайо	11
155.	287	Джерзі Сіті, Н.Дж.	11
155.	307	Бостон, Масс.	11
155.	399	Чикаґо, Ілл.	11
155.	427	Ст. Кетринс, Онт.	11
155.	462	Гамільтон, Онт.	11
165.	27	Нюарк, Н.Дж.	10
165.	45	Філядельфія, Па.	10
165.	52	Голийок, Масс.	10
165.	112	Клівленд, Огайо	10
165.	120	Аліквіппа, Па.	10
165.	123	Скрентон, Па.	10
165.	153	Філядельфія, Па.	10
165.	170	Джерзі Сіті, Н.Дж.	10
165.	231	Кемден, Н.Дж.	10
165.	325	Бруклин, Н.Й.	10
165.	332	Рарітан, Н.Дж.	10
165.	383	Бріджпорт, Па.	10
165.	443	Руян, Квіб.	10
165.	454	Ст. Кетринс, Онт.	10
165.	457	Ню Йорк, Н.Й.	10
165.	463	Віндзор, Онт.	10
165.	486	Сан Франціско, Каліф.	10
165.	494	Дауфин, Манітоба	10
183.	502	Гаффорд, Саск.	10

ЗМІНИ У ВІДДІЛАХ

В минулий рік ми ввійшли з 460 Відділами. Впродовж року ми придбали дев'ять нових Відділів, що треба уважати успіхом, коли зважити, що в цілім останнім міжконвенційнім чотирорічччю ми придбали були лише 13 нових Відділів. Новоповсталі Відділи завдячуємо обласному організаторові і гол. радному В. Дідюкові, який заложив чотири Відділи в Канаді, три заложив обл. організатор В. Гірняк, а по одному обл. організатор і гол. радний Є. Репета та кол. головний радний В. Дідик з Дітройту. Один з дітройтських Відділів постав при місцевій православній церкві, а другий при місцевому спортовому Клюбі „Черник". Канадійські ж Відділи постали один в Гамілтоні, а шість інших на Заході Канади. Треба сподіватися, що вони розпічнуть акцію „відкриття" нових цілинних земель для поширення УНС.

НОВІ ВІДДІЛИ

П.Ч.	Відділ ч.:	Місцевість:
1.	82	Дітройт, Мишиґен
2.	110	Дітройт, Мишиґен
3.	403	Принц Алберт, Саскачеван
4.	416	Гамілтон, Онтеріо
5.	447	Томсон, Манітоба
6.	491	Летбридж, Альберта
7.	493	Баттлефорд, Саскачеван
8.	505	Кенора, Саскачеван
9.	507	Калґарі, Альберта

ОБ'ЄДНАНІ ВІДДІЛИ

1. Відділ ч. 398 з Вінґгемтону, Н.Й. влився у Відділ ч. 21 в Джансон Сіті, Н.Й.
2. Відділ ч. 314 з Гейзелтон, Па. влився у Відділ ч. 85 в Гейзелтон, Па.
3. Відділ ч. 249 з Барнсборо Па., влився у Відділ ч. 297 в Барнсборо, Па.
4. Відділ ч. 212 з Вгілінг, Зах. Вірджінія влився у Відділ ч. 56 у Вгілінг, Зах. Вірджінія.
5. Відділ ч. 79 в Бродалбин, Н.Й. влився у Відділ ч. 266 в Амстердамі, Н.Й.
6. Відділ ч. 475 з Лакаванна, Н.Й. влився у Відділ ч. 149 в Лакаванна, Н.Й.

Крім того розв'язано Відділ ч. 61 в Летроб, Па.

З кінцем 1969 р. було в УНСоюзі 460 Відділів. Впродовж 1970 року прибуло 9 нових, а убуло сім, отже УНС збільшився на чисто на два Відділи й 1970 рік закінчив числом 462 Відділи.

Ці Відділи за числом своїх активних членів з кінця 1970 року та стейтово-провінційним розміщенням поділялися в такий спосіб:

Таблиця ч. 7

ВІДДІЛИ УНСОЮЗУ ЗА ЧИСЛОМ ЧЛЕНІВ З КІНЦЕМ 1970 РОКУ

До 100	228
до 200	112
до 300	53
300 і більше	69
Разом	462

Таблиця ч. 8

РОЗМІЩЕННЯ ВІДДІЛІВ УНС ПО СТЕЙТАХ І ПРОВІНЦІЯХ

З кінцем 1970 року УНСоюз нараховував 462 Відділи, в тому 67 в Канаді. Ці Відділи були розміщені в ось яких стейтах (провінціях) в таких кількостях:

З'ЄДНАНІ СТЕЙТИ АМЕРИКИ

1. Арізона	1	16. Небраска	3
2. Каліфорнія	2	17. Ню Гемпшир	1
3. Колорадо	1	18. Ню Джерзі	58
4. Коннектикат	14	19. Ню Йорк	74
5. Делевар	2	20. Норт Дакота	1
6. Дистрик Колюмбія	1	21. Огайо	31
7. Флорида	1	22. Ореґон	1
8. Іллиной	33	23. Пенсильвенія	112
9. Індіяна	5	24. Ровд Айленд	6
10. Кензас	1	25. Тексас	1
11. Мериленд	7	26. Вірджінія	1
12. Масачусетс	11	27. Вашинґтон	1
13. Мишиґен	13	28. Вест Вірджінія	2
14. Міннесота	4	29. Вискансин	2
15. Мізурі	4	30. Вайомінґ	1

КАНАДА

1. Альберта	5	5. Квібек	7
2. Бритійська Колюмбія	2	6. Саскачеван	8
3. Манітоба	4	7. Нова Скотія	1
4. Онтеріо	40		
Разом Відділів			462

ЯК ПРАЦЮВАЛИ ОКРУГИ УНСОЮЗУ

Внизу подана таблиця познайомлює з активністю й зв'язаними з нею успіхами трицяти Округ УНС. Перше місце поміж ними зайняла округа Чикаґа, придбавши найбільше число членів. Цей її успіх заслуговує на тим більше відзначення, що ця Округа, колись трикратний переможець організаційних кампаній, ряд років пасла задніх й щойно в останнім році повернулася до інтенсивної праці і — успіхів. Радіємо цим її успіхом і сподіємося великих діл від цієї великої і динамічної союзової громади. При цьому признання належиться передусім її тогочасному голові інж. М. Олекові та обласному організаторові Є. Репеті. Ґратуляції належні теж місцевим гол. радним Тарасові Шпікулі, проф. Миронові Куропасеві й інж. Анатолієві Дорошенкові. На окреме відзначення заслужила собі також Округа Вінніпеґу, яка найкраще, бо на 240%, виконала свою річну квоту й Округа Філядельфії за найбільше число організаторів, які придбали по десять чи більше членів. Всі ці три Округи одержали почесні плякети першунів за 1970 рік. З уваги на примірне виконання своїх квот заслуговують на признання Округи Дітройту, Балтимору і Нінґарська та Округа Ню Йорку за друге місце, після Чикаґа, щодо числа приєднаних членів.

Ролі Округ не можна не доцінювати, хоч багато Окружних управ не виконують своїх завдань. Є однією з найбільш потрібних проблем обговорення на цих річних нарадах Головного Уряду засобів для розбудови округ на могутнє, посереднє організаційне звено, яке повинно і може відіграти помітну ролю в розбудові УНС.

Таблиця ч. 9

ЯК ПРАЦЮВАЛИ ОКРУГИ УНСОЮЗУ В КОНВЕНЦІЙНОМУ 1970 РОЦІ

П.Ч. Округа (осідок)	Кількість Відділів	Разом членів у 1970 р.
1. Чикаґо, Ілл.	34	572
2. Ню Йорк, Н.Й.	38	485
3. Філядельфія, Па.	37	447
4. Дітройт, Миш.	20	376
5. Торонто, Онт.	24	405
6. Вінніпеґ, Ман.	20	313
7. Клівленд, Огайо	19	283
8. Нюарк, Н.Дж.	23	274
9. Піттсбурґ, Па.	19	[illegible]
10. Ню Гейвен, Конн.	14	[illegible]
11. Рочестер, Н.Й.	8	[illegible]
12. Джерзі Сіті, Н.Дж.	11	[illegible]
13. Перт Амбой, Н.Дж.	12	[illegible]
14. Сиракюзи-Ютика, Н.Й.	14	110
15. Шамокин, Па.	20	109
16. Балтимор, Мд.	9	106
17. Нінгара, Онт.	10	105
18. Алентавн, Па.	12	93
19. Трой, Н.Й.	7	78
20. Янґставн, Огайо	10	69
21. Монтреаль, Квіб.	9	61
22. Пассейк, Н.Дж.	6	56
23. Бостон, Масс.	5	46
24. Міннеаполіс, Мінн.	6	47
25. Боффало, Н.Й.	10	33
26. Скрентон, Па.	10	29
27. Вилкс Бери, Па.	9	28
28. Лудлов, Масс.	5	22
29. Вунсакет, Р. Ай.	7	[illegible]
30. Ст. Люїс, Мо.	7	[illegible]
31. Необ'єднані Відділи	28	103
Разом	462	[illegible]

* 273 члени прибули з об'єднанням зі Союзом Українських Братств.

Таблиця ч. 10

ОКРУГИ, ЯКІ МАЛИ НАЙБІЛЬШЕ ОРГАНІЗАТОРІВ, ЩО ПРИДБАЛИ В 1970 РОЦІ 10 АБО БІЛЬШЕ ЧЛЕНІВ

1. Філядельфія, Па.	20 організаторів
2. Ню Йорк, Н.Й.	17 організаторів
3. Чикаґо, Ілл.	16 організаторів
4. Дітройт, Миш.	14 організаторів
5. Торонто, Онт.	12 організаторів
6. Нюарк, Н.Дж.	8 організаторів
7. Клівленд, Огайо	7 організаторів

ПЕРЕДОВІ ОКРУГИ, ЯКІ ПРОЦЕНТОВО НАЙКРАЩЕ ВИКОНАЛИ КВОТУ

	Квота	Число	%
1. Вінніпеґ, Ман. (Канада)	120	313	240%
2. Дітройт, Миш. (ЗСА)	400	376	94%
3. Балтимор, Мд. (ЗСА)	120	106	[illegible]
4. Нінгара, Онт. (Канада)	120	105	[illegible]

Таблиця ч. 11

ОКРУГИ УНСОЮЗУ ТА ЇХ ГОЛОВИ ВПРОДОВЖ 1970 РОКУ

1. Алентавн, Па.	Анна Гараш
2. Балтимор, Мд.	Емануїл Притула
3. Бостон, Масс.	Анна Чопик
4. Боффало, Н.Й.	Атанас Кобрин
5. Чикаґо, Ілл.	Микола Олек
6. Клівленд, Огайо	Михайло Молесевич
7. Дітройт, Миш.	Іван Ващук
8. Джерзі Сіті, Н.Дж.	Мирон Сірий
9. Міннеаполіс, Мінн.	Михайло Каркоць
10. Монтреаль, Квіб.	Дмитро Попадинець
11. Ню Йорк, Н.Й.	Іван Флис
12. Нюарк, Н.Дж.	Стефанія Букшована
13. Ню Гейвен, Конн.	Іван Теплюк
14. Нінгара, Онт.	о. Михайло Влажевич
15. Пассейк, Н.Дж.	Володимир Новадський
16. Перт Амбой, Н.Дж.	Теодор Трензелюк
17. Філядельфія, Па.	Степан Гавриш
18. Піттсбурґ, Па.	Карло Сачко
19. Рочестер, Н.Й.	Василь Гузар
20. Скрентон, Па.	Микола Мартинюк
21. Шамокин, Па.	Михайло Гентош
22. Торонто, Онт.	Софія Кузик
23. Трой, Н.Й.	Павло Шевчук
24. Ютика, Н.Й.	Володимир Запаранюк
25. Вилкс Бери, Па.	Ольга Малишак
26. Вінніпеґ, Ман.	Іван Гевпак
27. Вунсакет, Р.Ай.	Іван Даниллюк
28. Янґставн, Огайо	Естелла Волошин

(Продовження в наступному числі)

У ТРИДЦЯТУ РІЧНИЦЮ ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ди. Коли цариця Катерина II зруйнувала Січ Запорізьку, запорожці залишили все, взяли з собою тільки образ св. Покрови і понесли його в чужі краї... Бо їхнім ідеалом було „Славу добувати, братів визволяти", боротися „за віру православну, за отчизну"... Колись цю візію давали нації запорожці, українське козацтво, а в минулих десятиліттях — їхні нащадки, нові лицарі — українські націоналісти.

Коли в 1941 році прийшло до зудару двох найбільших імперіялістичних потуг—Росії і гітлерівської Німеччини, українська нація мусіла виявити свою власну волю. Дороговказ українському народові дали українські націоналісти, яких „раби отечества чужого" — московського і німецького — посуджували за „відсутність реалізму" і „донкіхотство". Це не вперше в нашій історії „вичавлені, охлялі скептики приписували людині з пружною мускулятурою донкіхотство і непрактичність". Вони й тепер намагаються позбавити націю її семафорів.

30-го червня 1941 року з ініціятиви Організації Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери у Львові Національні Збори оголосили акт переломового історичного значення: відновлення Української держави. Сталося це всупереч волі гітлерівської Німеччини. Таким чином революційна ОУН дала українській нації новий дороговказ стати за свою національну правду на прю з найбільшими тодішніми імперіялістичними потугами. „Реальність" цієї боротьби ОУН не розцінювала в розумінні скептиків, опортуністів і „рабів отечества чужого", бо була свідома, що реальною є лиш принципіяльна визвольна політика.

Не коляборація з одним окупантом проти іншого, не співпраця з Німеччиною проти Росії, або з Росією проти Німеччини могла врятувати Україну і світ від загарбництва й поневолення, а тільки фронт проти обидвох тираній. Це єдина розв'язка ситуації не лише на Сході Европи, а й у цілому світі.

30 червня 1941 року Національні Збори оголосили державну незалежність України не тому, щоб випробувати ставлення Німеччини до України, до її визвольних змагань, не тому, щоб примусити Німеччину розкрити свої політичні карти, а перш за все тому, що свідома своєї гідности і своїх прав нація кожночасно мусить бути готова з власного почину задокументувати свою волю до державного незалежного життя, не зважаючи на моментальні наслідки свого волевиявлення.

Державне правління, визнане у Пастирських листах Первоієрархами обидвох наших Церков, очолив Ярослав Стецько, бо ОУН була свідома того, що головний удар Гестапо впаде на голову УДП, який не сміє заломатися. Рішення ОУН було правильне. Голова УДП і Провідник революційної ОУН відкинули всі німецькі ультиматуми й сказали німцям своє тверде: Ні! Не змінили цієї їхньої настанови і знущання над ними в нацистських концтаборах. Так Україна в огні найбільшої імперіялістичної загарбницької війни не скапітулювала ні перед Німеччиною, ні перед Росією. Почалася двофронтова війна України, яку сьогодні вже примушені визнати навіть найбільші її вороги, в тому й Москва.

Акт 30 червня благословили наші найвищі церковні Владики — Митрополити Андрей і Полікарп, а також сучасний Ісповідник віри Блаженніший Кир Йосиф, що з уповноваження Кир Андрея брав участь у проголошенні Акту, бувши в Президії Національних Зборів.

Відновлення Української держави Актом 30 червня 1941 року було також дороговказом для волелюбного світу — йти у спільному фронті з поневоленими націями проти обидвох імперіялізмів, російського й німецького, проти обидвох тираній одночасно, а не з одною з них проти іншої. Альянти вчинили інакше, наслідком чого прийшла перемога москалів і большевизму в другій світовій війні, а далі — їхня безпосередня загроза вільному світові на всіх континентах.

Тому Акт 30 червня і тепер є актуальною пересторогою для вільного світу не йти спільно з Москвою проти „жовтої небезпеки", а спільно з поневоленими народами захищати національно-державний принцип політичної побудови світу. Незмінним залишився і постулят універсального значення: розвал російської імперії і відновлення національних суверенних держав у їх етнографічних кордонах. А консеквенція цього постуляту — революція у зовнішньополітичному укладі сил світу.

Цю єдину правду зрозумів був і Черчіль, але запізно, заявивши, що „ми зарізали не цю свиню". Треба було зліквідувати одночасно обидві імперії — німецьку і російську, що було проєкцією ОУН і УПА.

Акт 30 червня 1941 року ставив в осередку уваги і змагань — Київ, підкреслюючи його значення як столиці Української держави. Проголошення Акту у Львові було зумовлене тодішніми умовами і необхідністю негайного вияву волі українського народу, хоч центрально-східні українські землі, в тому й Київ, ще були під московською окупацією.

Персональний склад тодішнього уряду України є доказом намагання революційної ОУН і голови УДП сконсолідувати всі патріотичні українські сили до боротьби і державного будівництва.

Похідні групи ОУН, як політична армія нації, мобілізували широкі народні маси, всі приховані сили нації, зокрема на центральних і східніх українських землях, у єдину монолітну протиокупантську силу. Вони проголошували, або давали ініціятиву, відновлення Української держави в різних осередках і місцевостях України, усвідомлюючи одночасно народ, що треба орієнтуватися тільки на власні сили і на спільний фронт поневолених націй у боротьбі проти всіх окупантів і загарбників.

Українські патріоти всіх земель України єдналися в спільному фронті боротьби проти німецьких і російських загарбників. Дружини Українських Націоналістів під командуванням Романа Шухевича, що був заступником міністра оборони УДП ген. Всеволода Петрова, визначного полководця наших Визвольних змагань у 1918-1920 роках, спільно з повстанськими відділами, що їх організував Євген Легенда, Крайовий провідник ОУН, були остоєю УДП, що утруднювало німцям негайну ліквідацію відновленої Української держави. Тим більше, що й у народному плебісциті, який відбувався з допомого проголошування Акту відновлення Української держави, УДП одержало визнання і підтримку цілого українського народу. В той час УДП визнали майже всі українські партійно - політичні діячі різних напрямків.

Отже, Актом 30 червня 1941 року виявила свою волю і сказала своє слово ціла українська нація, а не одна організація. Устами ОУН говорила нація, що захищала свої права і свою честь.

Акт 30 червня був актом цілої нації, всього українського народу. Він започаткував новий етап збройної боротьби української нації проти окупантів України — Росії і Німеччини. В 1942 році постала Українська Повстанська Армія, в ряди якої включилися Дружини Українських Націоналістів під проводом Романа Шухевича, пізнішого Головного Командира збройних сил України (УПА). Під проводом ген. Романа Шухевича-Чупринки УПА розгорнула двофронтову збройну боротьбу проти окупантів, що тривала десять років. Цю епоху найновішої визвольної боротьби в нашій історії в Україні звуть тепер всенародним повстанням. Стимул і напрям цієї боротьби дав Акт 30 червня, тому він, побіч Актів 22 січня 1918 і 1919 років,, є рівновартісним історичним чином.

Сьогодні Акт 30 червня 1941 року дістав уже об'єктивну оцінку і в деякій західній документації і його трактують як історично правний акт. Не зважаючи на те, що Москва намагається всіма засобами знецінити Акт 30 червня, факт відновлення Української держави залишається історичним дороговказом, як вияв волі української нації. І сьогодні Воююча Україна орієнтується на нього, як на суверенний Акт українського народу.

Відзначаючи 30-річчя Акту 30 червня, яким відновлено Українську державу, мусимо пам'ятати, що вшанування цієї історичної події не може обмежитися лише академіями і святковими доповідями, бо за ідеї Акту 30 червня в Україні йде далі безперервна боротьба з московськими імперіялістами-окупантами. Тому перш за все мусимо скріпити нашу боротьбу проти московських імперіялістів та всіх ворогів суверенної, соборної Української держави. На чужині нашими масовими акціями мусимо стати стати на захист Воюючої України, борців за її волю і державну незалежність, з якими жорстоко розправляються московські окупанти. Москва мусить відчути нашу приявність теж на чужині! Треба гострої рішучої дії і ударів з московськими представниками й вислужниками, в авангарді — як і завжди — мусять бути націоналісти. Всю українську спільноту на чужині, зокрема нашу молодь, треба спрямувати на фронт боротьби проти Москви. Московські загарбники, що виявилися найжорстокішими ворогами української нації, можуть чекати від нас не „всепрощення", а тільки належної заплати за мільйонні жертви українського народу. Тому проповідуємо „Смерть Москві", а не злагоду і порозуміння з нею.

45 років тому Москва вбила Головного Отамана Симона Петлюру, голову Української держави, в 1938 році — творця ОУН полк. Євгена Коновальця, в 1950 році — головного команданта УПА ген. Романа Шухевича-Чупринку, в 1959 році — провідника революційної ОУН Степана Бандеру. А сьогодні у відродженій зі стихійною силою Україні винищує найкращих з-поміж нашої молодої інтелігенції і навіть за літературно-наукову чи мистецьку творчість карає багатолітнім важким ув'язненням, як ось речників вільного слова — Валентиня Мороза, Левка Лук'яненка, Івана Кандибу та багатьох інших, або й убиває, як недавно Аллу Горську. У найтяжчих тюрмах і концтаборах тримає у 25-річному ув'язненні червонохресних працівників Катрю Зарицьку, Г. Дідик, О. Гусяк, юриста Володимира Горбового, Михайла Сороку та тисячі інших, зокрема членів революційної ОУН.

У річницю Акту відновлення Української держави українська спільнота повинна зосередити всю свою увагу не на минулому, а на сучасну боротьбу Воюючої України за її волю і права. Тому кличемо всіх і у вільному світі на фронт боротьби з Москвою, на захист поневоленої України і її борців. Пам'ятаймо про жертви й пролиту кров помордованих наших братів і сестер, готуймося до розплати з московськими тиранами!

Хай живе Акт 30 червня 1941 року!

Хай живе спільний фронт поневолених націй — АБН!

Хай живе Українська Повстанська Армія!

Хай живе Українська Національна Революція!

Хай живуть суверенні держави поневолених націй на руїнах московської імперії!

Хай живе Суверенна Соборна Українська Держава!

Київ проти Москви!

Слава Україні!

Героям Слава!

Провід Організації Українських Націоналістів

Ювілейний Конгрес „Пакс Романа"

Цього року сповняється 50-річчя від часу постання міжнародної католицької організації „Пакс Романа". Спершу це була організація католицьких студентів, т. зв. Міжнародний Рух Католицьких Студентів (МРКС) — „Пакс Романа". Після 26-и років (1947) основано другу вітку цієї організації, т. зв. Міжнародний Католицький Рух Інтелектуалів (МКРІ) — „Пакс Романа".

Відзначення цього ювілею відбудеться в осідку Генерального Секретаріяту „Пакс Романа", у Фрібургу, Швайцарія, а його закінчення в Римі. Воно почнеться 27-ою Міжфедеральною Асамблеєю МРКС, наради будуть проходити в Семінарії Регіна Мунді, в часі від 4-го до 17-го липня. А від 11-го до 17-го липня відбудеться 21-ша Пленарна Асамблея МКРІ (попередня була у Філядельфії, Па., 1968-го р.) У цьому часі відбудуться ще такі З'їзди: 7-ий Світовий Конгрес Католицьких Правників; Річна Генеральна Асамблея Християнських Мистців; Річна Генеральна Асамблея Католицьких Інженерів та Генеральна Асамблея Приятелів „Пакс Романа". Місцем цих усіх нарад буде тамошній університет.

На виключне святкування 50-річчя „Пакс Романа" призначені дні 17-го і 18-го липня у Фрібургу, (в університетському будинку) та дні 19-го і 20-го липня у Римі. На закінчення цих святкувань учасники Конгресу матимуть авдієнцію у Папи Павла VI в його літній резиденції в Кастель Гандольфо.

Головною метою цього ювілейного Конгресу є „Визволення людини — завдання на 70-ті роки".

„Обнова", яка є членом „Пакс Романа", зголосила свою участь.

Приблизні кошти: Реєстрація — 50 ш. ф.; побут рація — 50 ш. ф.; побут у Фрібургу, денно 20 до 40 ш. ф., у Римі 22 до 27 ш. ф. Переїзди окремими автобусами у Римі, включно до Кастель Гандольфо — 14 ш. ф.

Заінтересовані можуть звернутися за докладнішими інформаціями на адресу: д-р Петро Ісаїв, 4117 Норд Франклін Ст., Філядельфія, Па. 19140.

Провід УКАО „Обнова"

БЕРЛІН І РЕДУКЦІЯ ВІЙСЬКА В ЕВРОПІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ському й південно - американському континентах — отже підтримувати вогнища неспокоїв у різних закутках світу й одночасно розширювати сферу своїх впливів і панування. Може совєтські збройні сили потрібні й на те, щоб у той момент, коли, за словами Хрущова, західній світ буде сам готовий до „кладовища", завдати йому останнього нищівного удару...

Це так, а не інакше, треба розцінювати всякі „примирливі" заяви і пропозиції Москви. І, якщо так, то не захоплюватися перспективами „редукції збройних сил", а постійно дбати про засоби власної оборони.

Можливо, що в деяких колах західніх держав приходить поволі до розуміння справжніх намірів Москви. так треба інтерпретувати заяву французького президента Помпіду, який зовсім недавно вже після „приємних" пропозицій з Москви, при нагоді військових маневрів на півдні Франції, сказав, що Франція мусить розбудовувати свої збройні сили, вказуючи при тому на присутність чужих морських фльот на Середземному морі. Очевидно, присутність не американської, але совєтської морської фльоти може загрожувати інтересам Франції... Чи немає тут також зв'язку з тим, що саме Франція перестала ставити перешкоди для Англії щодо її приступлення до Европейського Спільного Ринку? А це ж відкриває дорогу не тільки до господарської і політичної, але й до мілітарної консолідації західньоевропейських держав. До цього треба додати, що якраз в Англії — від часу інвазії Чехо - Словаччини — виявляють найбільше недовір'я до справжніх намірів Кремлю.

Треба, одначе, ствердити, що на Заході, не дивлячись на існування НАТО, немає, властиво, справжньої згоди і спільного плянування. Політика міняється і кожна держава схильна діяти на власну руку, що можна сказати і про Францію, особливо за часів де Голля. Вашингтонові закидають, що він не рахується із своїми европейськими союзниками, а Вашингтон може слушно твердити, що до нього лише ставлять вимоги ,але не хотять і на себе взяти відповідні тягари... На цьому полягає слабість Заходу, з чого користається Москва.

РОКОВИНИ ВЛАСНОПІДМЕТНОСТИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

гої світової війни, а коаліційний характер створеного на початку липня 1941 р. Українського Державного Правління заперечував обидва монопартійні тоталітаризми і був виявом повної власнопідметности. Тому у всіх пашквілях большевики промовчують факт участи в Державному Правлінні представників різних партій та безпартійних патріотів, адже це в самій основі заперечує їх вигадки про якусь коляборацію з німцями, які ніяк не погодились би на включення до складу Державного Правління, напр., соціялістів.

Дороговказ на майбутнє

Нині ще ніхто не може сказати, чи передбачувана вдумливими людьми (Андрей Амальрик — там і Гарісон І. Сейлесбери — тут) совєтсько - китайська війна стане дійсністю в ближчому чи дальньому майбутньому. така можливість імовірна і навіть правдоподібна. До неї нам слід готуватись, хоч й не так, як пропонують невідомі ближче особи з недавно створеного „Українського товариства для студій проблем Азії", тобто забуваючи про українську власнопідметність.

Факт, що вже майже 58 років большевики на всі лади втовкмачують в голови і серця населення України фальшиву ленінську тезу про те, що, мовляв, тільки „при єдиній дії пролетарів великоруських і українських вільна Україна можлива, без такої єдности про неї не може бути й мови", доказує, що в Москві бояться української власнопідметности. Але коли червоні китайці закликають до боротьби проти „нових царів", „совєтських ревізіоністів" чи „соціял - імперіялістів", і пропонують поворот до ленінської національної політики", то вони мають на думці власний інтерес, який на відтинку „ленінської національної політики" розходиться цілковито з інтересами України.

„Для нормального розвитку української нації і її державности, Україна повинна вийти згідно ст.ст. 14 і 17 конституції УССР і СССР із складу ССР та стати абсолютно ні від кого незалежною, самостійною державою", вказувалося в проєкті програми Української робітничо-селянської Спілки, яку мав скласти Лев Лук'яненко і за яку його присудили до смертної кари — розстрілу. Коли зважити факт, що Андрея Амальрика за його студію „Чи Совєтський Союз переживе до 1984 року?" присудили до 3-річного ув'язнення, а Лук'яненка до смертної кари, то стане ясним, що кожна думка про самостійність України є для Москви така небезпечна як атомова бомба. За такі думки караються сотні українських патріотів, одержимих ідеєю української власнопідметности.

Треба вірити, що у совєтсько - китайському конфлікті, який триває вже понад 10 років і на мирне поладнання якого немає виглядів, українська політична думка, як в Україні, так і поза її межами, знайде відповідну форму і слушний час для вияву цієї власнопідметности. Акт 30 червня 1941 р. доказав фальшивість твердження, нібито „ворог нашого ворога був нашим приятелем". Він підказує — творити у відповідний час нові „доконані факти", маючи на увазі виключно інтереси української нації та її державности.

Польща переставляє продукцію на легкий промисл і ужиткові предмети

Варшава. — Польський премєр Пйотр Ярошевіч, промовляючи на Центральному Комітеті компартії 24 червня ц. р., пред'явив новий 5-тирічний господарський плян, за яким кладеться більший натиск на легкий промисл, що продукуватиме ужиткові предмети, при „балянсуванні" його з важким промислом. „Головною темою нашого нового плянування — заявив Ярошевіч — є людина і її потреби". Найбільшою болячкою в Польщі є брак помешкань і молоді подружжя мусять чекати тепер по 5 років, поки дістануть маленьке власне помешкання. Уряд обіцює пожвавити будівельний промисл, при чому плянує творити будівельні передфабрикати. Однак Ярошевіч признав, що в двох останніх роках будівельний рух зменшився і тому тепер передбачено підвищити його тільки на 25 відс., коли в 1968 році 5-ий конгрес польської компартії говорив про 31 відс. зросту мешкального будівництва. Теперішня польська 5-тирічка значно відхиляється від пляну 5-тирічки, що її виявлено в грудні мин. року, саме напередодні заворушень, що спричинили упадок Гомулки. Тепер прикладається більше уваги до потреб населення та покращання польського сільського господарства.

„УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ" У ДІТРОЙТІ

Дітройт. — На площі Кобо Голл відбудуться влітку цього року Фестивалі різних етнічних груп міста Дітройту. Кожна спільнота матиме для свого виступу один кінець тижня. Український фестиваль відбудеться 6, 7 і 8-го серпня. Щоб відповідно підготуватись до показу українського мистецтва, в тому пісні, танку, виробів прикладного мистецтва, страв народної кухні тощо, постав Громадський Комітет під керівництвом інж. Б. Петріни, який приступив до праці.

ВИСТАВКА ДЕРЕВ'ЯНОЇ РІЗЬБИ

Вінніпеґ. — В середині червня в Домі Науки відбулася вперше в Вінніпеґу Виставка дерев'яної різьби самодіяльного українського мистця Михайла Негрича. Відвідувачі з цікавістю оглядали експонати, в тому й деякі, нагороджені на Тихоокеанській Виставці 1970 р. Серед численних нагород М. Неґрич має золоту медалю.

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими, що в понеділок, 28-го червня 1971 року упокоївся в Бозі, проживши 60 років, наш Найдорожчий ТАТО і ДІДО

бл. п. ОЛЕКСІЙ БІЛОУС

народжений у Києві, Україна.

ПАНАХИДА — у вівторок, 29-го червня 1971 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні І. Ковальчика, 129 Grand Street, Джерзі Сіті, Н. Дж.

ПОХОРОН в середу, 30-го червня 1971 р. о год. 8-ій ранку з того ж похоронного заведення до Української Православної Церкви св. Софії в Байоні, Н. Дж., а опісля на Український Православний Цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку:

син — ІВАН

доньки: ГАЛИНА КАКАСЕНКО з чоловіком ДМИТРОМ

КАТЕРИНА ШУБАК з дітьми

і 8 внуків

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. інж. ЯРОСЛАВА ГЕРАСИМОВИЧА

на „Церкву в Потребі" складаю 100.00 долярів.

Родині Покійного висловлюю щире співчуття.

Д-р Марта ЧАПЛИНСЬКА

Замість квітів на свіжу могилу нашого Дорогого Спонсора

бл. п. ПЕТРА ГУРИ

на „Церкву в Потребі" 25.00 долярів складають

Христя і Юрій НАВРОЦЬКІ

Українська молодь в Твин-Сиuті в поклоні Лесі Українці

Українська молодь Міннеаполісу й Сейнт Полу зробила велику несподіванку українській громаді Твин-Сиuті. З нагоди сторіччя з дня народження великої української поетеси Лесі Українки вони зорганізувалися в драматичний гурток під назвою „Перелесник" Цей гурток виконав уривок з „Лісової пісні" під мистецьким керівництвом пані Марії Кукурузи.

Безумовно, велику частину успіху належиться віддати режисерці, п-і Марії Кукурузі, батькам, які возили дітей на проби, мамам, що пошили такі чудові строї, от. прот. М. Антохію за декорації, маестрові А. Кушнірові за оформлення танку русалок і Маркові Данилюкові за світляне оформлення і велике спасибі всім виконавцям, що присвятили свій час працюючи над цією драмою.

Вистава відбулася в неділю 6-го червня о 4-й годині по полудні в залі церкви св. Арх. Михаїла в Міннеаполісі. Вік учасників від п'яти до сімнадцяти. Наталя Филипович, розповідала про життя і творчість поетеси. Вступ до „Лісової пісні" і зміст другої дії розповів Богдан Лісович; „Той, що греблі рве"-Оленка Амброзяк; Лісовик-Андрій Каркоць; Мавка-Рома Лісович; Лукаш-Аркадій Сингаївський; Куць-Наталя Сингаївська; Мати - Христина Кос; Килина-Орися Каркоць; Діти Килини-Олесь Правдюк і Оля Каркоць: Доля- Ліля Хоролець. Русалки: Марта Денисюк, Орися Каркоць, Христина Кос, Юля Павлюк, Наталя Руденко, Леся Шайда, Наталя Сингаївська, Ірена Шайда і Ліля Хоролець.

Було б варто повторити цю виставу в Твин Сиuті тому, що в цей самий день хоч і пізніший час п., Петро Королевич мав концерт своєї танцювальної групи і багато людей не мали нагоди бачити вистави. Кромі того в порядку товариського „культурного" обміну вони повинні виїхати до інших молодечих осередків — тим самим заохочуючи нашу молодь до драматичного мистецтва.

Валентина Єрмоленко

Обережно в ці дні на пляжах Ню Йорку!

Олбані, Н. Й. — Рятувальні бригади, складені переважно з добре натренованих молодих мужчин, відмовляються виконувати свою працю — слідкувати за надто легковажними плавцями на пляжах і витягати їх при потребі з води. Рятувальники відбувають страйк, на багатьох пляжах на Лонг Айленді вони ходять з плякатами. Однак, коли хтось потопає, вони поспішають у море й рятують нещасливих, які занадто далеко відпливають і потім не можуть здолати вітру й течії. Лише минулої суботи вони витягли 10 таких осіб і всі залишились живі. Але в Ню Йорку вже втопилось двоє. Представник Професійної спілки рятівників повідомив, що губернатор Нюйоркського стейту Нелсон Рокефеллер не бажає навіть розпочинати переговорів з рятувальниками, які домагаються вищої платні, і тому профспілка вимагає, щоб у районі Ню Йорку закрити всі пляжі. Не відомо, чи дійде до такого драстичного заходу, бо самі рятівники з бригад страйкують, але дуже обережно — страйкують і при потребі . . . рятують. На пляжі Фар Ракавей вздовж берега пролітають рятувальні гелікоптери, там патрулює також відповідно вишколена поліція.

Гартфорд в поклоні Героям

Щоб зложити поклін та увіковічнити пам'ять поляглих за волю України, в неділю, 23-го травня ц. р. з рамени Організацій Визвольного Фронту міста Гартфорду, під патронатом Відділу УККА, відбулася в залі Українського Народного Дому, академія для відзначення свята Героїв. Рік-річно це травневе свято обходить громада дуже величаво. Цьогорічні святкування, особливо для всіх нас українців, як в Україні так і розсіяних у світі було більш торжественним тому, бо в цьому, 1971 році, відмічуємо 100-ліття героїні слова-Лесі Українки, яка своїм рішучим і твердим „Вбий не здамся!" вказала шлях до правдивого геройства, на яке можуть здобутися тільки сильні вірою і духом.

В суботу, увечері в українській католицькій церкві св. Архистратига Михаїла, о. прелат Стефан Баландюк відправив панахиду за поляглих борців, в якій організовану участь, із своїми прапорами, взяли молодечі організації СУМА і Пласт та Станиця Братства Дивізійників. Під час панахиди співав хор під орудою інж. Олександра Пришляка.

В неділю увечері о год. 6-ій відбулася урочиста академія, відкрив її голова 5-го Відділу ООЧСУ, Петро Шагай, а святочну доповідь виголосив д-р Михайло Снігурович із Ню Гейвену. Прелеґент, аналізуючи боротьбу українського народу в різних періодах його довгої історії, сказав, що твердий рішучий і незмінний визвольний шлях за національну самобутність, почався під Конотопом 1659 р., де битва була виграна, але не використана. Про цю подію писав московський історик Соловйов: „Квіт московської кінноти, який довершив вдалих походів в 1654-1655 роках, погиб в одному дні". Це нанесло такої тривоги на Москву, що сам цар заряджив будову укріплень для її оборони. Шлях цей тягнеться довгим нерозривним ланцюгом через Полтаву, Крути, Базар і геройські чини УПА а сьогодні в'ється крутими стежками по всіх закутинах нашої просторої батьківщини. На ньому впало незлічиме число героїв. В останніх десятиріччях, сповняючи свої навищі національні обов'язки, згинули з рук хижацької Москви: Петлюра, Коновалець, Бандера та впав геройською смертю ген. Тарас Чупринка-Роман Шухевич. На цьому ж самому шляху згинули героїні: Ольга Басараб, Олена Теліга та 500 жінок, живцем розчавлених московськими танками у тундрах Сибіру. Вимінити всіх імен неможливо бо на це треба б списати цілі книги.

В мистецькій частині виступав двократно відомий із своїх виступів в Гартфорді і околицях, дует Г. Марків і Н. Сметанюк та виконав низку пісень. На зміну, чоловічий хор „Діброва", під диригентурою інж. О. Пришляка відспівав ще декілька пісень. Деклямували: Оля Борисюк, , маленький Роман Грисяк. Академію закінчено відспіванням українського національного гимну.

Іван Ковальчин

СПОРТ

Редагує В. Сохан

„КИЇВ" РОЧЕСТЕР У ВЕСНЯНОМУ СЕЗОНІ

Весняний сезон футболу почався у Рочестері, Н.Й., 2-го травня. Цього дня „Київ" відбув змагання із новиком Першої Дивізії „Блу Стар" і переміг його з рахунком 2:1. Стрільцями воріт для „Києва" були: Завадецький і Гавіровський.

Другі змагання сезону з минулорічним першуном Першої Дивізії „Джерман-Амерікенс", які відбулися 9-го травня, програв „Київ" з рахунком 1:6 після того, коли ще на 10 хвилин перед кінцем зустрічі вислід був тільки 1:2. Дружина „Києва" заломилася в цих останніх хвилинах, хоч впродовж змагань гра була вирівняна та на гарному рівні. Почесні ворота для „Києва" здобув Б. Лялька.

В третіх змаганнях 16-го травня до останньої хвилини вислід був нерішений 2:2. Це були тверді і завзяті змагання з дружиною „Ренджерс" і здавалося вже, що вони закінчаться нерішеною 2:2. Але в останній хвилині мокрий м'яч вилетів з рук воротаря „Києва" і так суперники „Києва" здобули треті ворота та перемогу.

Четверті змагання 6-го червня вирішив „Київ" у свою користь з рахунком 2:1, перемагаючи скорого і технічно доброго суперника, дружину бразилійців „Інтер-Амерікенс А". Ці змагання заграв „Київ" дуже добре і мав чимало ворітних нагод, яких, на жаль, не використано. Ворота для „Києва" здобули: Завадецький і Миколенко.

Підсумовуючи досі відбуті змагання, можна ствердити, що дружина „Києва" виглядає добре, має в своїх рядах досвідчених змагунів (Лялька, Завадецький, Масний, Тимченко, Миколенко і Латюк), але слабими сторінками дружини все ще є неточні подачі та брак рішучості під воротами суперників.

М.М.

110 ЮНАЧОК НА СТАРТІ БІГУ НАВПРОСТЕЦЬ

В рямцях пластового „Свята Весни", що відбулося 29, 30 і 31-го травня ц.р. на оселі „Зелений Яр" біля Дітройту, переведено гурткові біги навпростець юнаків і юначок, в яких взяло участь 180 пластунів і пластунок із Станиць Дітройт, Бофало й Клівленд.

Переможцями в поодиноких вікових групах вийшли:

Молодші юначки (до 15 р. життя):

1. Дітройт „2" (Григорчик, Левак і Андращ).
2. Бофало „2" (Грубяк, Морозевич і Стасюк).
2. Дітройт „5" (Сливка, Турянська й Серафин).

В цій групі стартувало 18 гуртків (по 3 змагунки).

Старші юначки (16-18 р. життя):

1. Дітройт „2" (Семеґен, Кучер, Дигдало).
1. Бофало „1" (Потієнко, Головата, Чмола).
3. Клівленд „5" (Яцишин, Ґавур, Теліпевська).

На старті 17 гуртків.

Молодші юнаки (до 15 р. життя):

1. Бофало „1" (Стасюк, Цьолко, Блендоногий).
2. Клівленд „1" (Ковч, Ковч, Боднар).
2. Клівленд „2" (Лейчаківський, Демянчук, Настюк).

В цій групі юнаків взяло участь 9 гуртків (по 3 змагунів).

Старші юнаки: (16-18 р. життя):

1. Дітройт „1" (Мартинюк, Маринюк, Кучер).
2. Клівленд „1" (Ліщинецький, Полянський, Жгута).
3. Бофало „1" (Чмола, Коновка, Яремко).

Суддейська комісія в складі: А. Маринюк, інж. В. Кізима, В. Лончина й О. Ліщинецький була добрим взором організаційного хисту й ділової справности.

Подав: С. Маланчук

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ВАСИЛЬ МАЛИК — член УНС Відд. 130 Т-ва св. Володимира в Ню Йорку, помер 2-го січня 1971 р. на 79-му році життя. Покійний народився в Україні. Полишив в смутку доньки Ольгу і Рожу. Похорон відбувся 8-го січня 1971 на цвинтарі Кальварія в Квінс, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
Омелян Стешин, секр.

ЕВГЕНІЯ ТЖЦІНЬСЬКА — членка УНС Відд. 57 Т-ва св. Петра і Павла в Когове, Н. Й., померла 28-го лютого 1971 р. на 44-му році життя. Покійна народилась в Когове, Н. Й. Стала членкою УНСоюзу в 1946 році. Полишила в смутку чоловіка Павла. Похорон відбувся 3-го березня 1971 на цвинтарі св. Петра і Павла у Вотерфорд, Н. Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

СТЕПАН РУДИЙ — член УНС Відділ 127 Т-ва св. Миколая в Боффало, Н. Й., помер 29-го травня 1971 р. на 80-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНСоюзу в 1923 році. Полишив в смутку дружину Теклю, сина Петра, братів Івана і Константина, сестрі Теклю і Наталію в Україні, внуків Юрія і Елизавету. Похорон відбувся 1-го червня 1971 р. на цвинтарі св. Хреста в Лакавані, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Гаравус, секр.

СТЕФАН ФЕДОРИШИН — член УНС Відд. 367 Т-ва Запорожська Січ в Рочестері, Н. Й., помер 2-го квітня 1971 р. на 75-му році життя. Покійний народився в Верхня, пов. Калуш, Україна. Став членом УНСоюзу в 1923 році. Полишив в смутку дружину Анну, синів Михайла, Василя і Петра, пасерба, 8 внуків і 2 правнуки. Похорон відбувся 6-го квітня 1971 р. на цвинтарі Мт Гова в Рочестері, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
В. Попович, секр. Відд.

ІВАН ТАРНАВСЬКИЙ — член УНС Відд. 334 Т-ва І. Франка в Клівленді, Огайо, помер 30-го березня 1971 р. на 70-му році життя. Покійний народився в Мшаів, Україна. Став членом УНСоюзу в 1928 році. Полишив в смутку дружину Гелену, доньки Марійку й Ірену, синів І. Філя, Павла і Д., 7 внуків, брата і сестру. Похорон відбувся 2-го квітня 1971 р. на цвинтарі св. Петра і Павла в Парма, Огайо.
Вічна Йому Пам'ять!
С. Богдан, секр. Відд.

ІВАН ВОЛЯНСЬКИЙ — член УНС Відд. 102 Т-ва св. Петра і Павла в Клівленді-Огайо, помер 31-го січня 1971 на 84-му році життя. Покійний народився в Зах. Україні. Став членом УНСоюзу в 1930 році. Полишив в смутку 2 дочки, 2 синів і 4 внуків. Похорон відбувся 2-го лютого 1971 р на цвинтарі св. Петра і Павла. в Парма, Огайо.
Вічна Йому Пам'ять!
Н. Бобечко, секр.

АНДРІЙ ПОЛЕВЧАК — член УНС Відд. 142 Т-ва св. Михаїла в Елизабет, Н. Дж., помер 10-го лютого 1971 р. на 78-му році життя. Покійний народився в Галичині, Україна. Став членом УНСоюзу в 1913 р. Полишив в смутку синів Едварда і Василя і дочку Аліцію. Похорон відбувся 13-го лютого 1971 р на цвинтарі Росдейл в Лінден, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Маркович, секр. Відд.

ВАСИЛЬ ЧМИР — член УНС Відд. 75 Т-ва Запор. Січ в Дітройті, помер 10-го січня 1971 року на 77 р. ж. Покійний народився в Бертишів, Вібрка, Україна. Став членом УНСоюзу в 1922 році. Полишив в смутку дружину Ксеню. Похорон відбувся 14-го січня 1971 р. на цвинтарі св. Хреста в Дітройті, Міч.
Вічна Йому Пам'ять!
Б. Верещинський, секр.

ВАСИЛЬ А. ТАТИГА — член УНС Відд. 316 Т-ва Укр. Горожанського Клюбу в Рочестері, Н. Й., помер 8-го лютого 1971 р. на 55-му році життя. Покійний народився в Рочестері, Н. Й.. Став членом УНСоюзу в 1949 році. Полишив в смутку близчу й дальшу родину. Похорон відбувся 12-го лютого на цвинтарі Голі Сепулкер в Рочестері, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
В. Гавриляк, секр. Відд.

СТЕЛЛА ГОРОДИСЬКА — членка УНС Відд. 386 Т-ва Вільна Україна в Шарон Па., померла 11-го грудня 1970 р. на 54-му році життя. Покійна народилася в Канаді. Стала членкою УНСоюзу в 1945 році. Полишила в смутку чоловіка Івана, доньку Патрицію, двох синів Роберта і Тому. Похорон відбувся 14-го грудня 1970 на церковному цвинтарі в Кінсман, Огайо.
Вічна Їй Пам'ять!
К. Його, секр. Відділу

МИКИТА ДУБ — член УНС Відд. 161 Т-ва св. Василія в Ембрідж, Па., помер 19-го лютого 1971 р. на 81-му році життя. Покійний народився в Зах. Україні. Став членом УНСоюзу в 1928 році. Полишив в смутку дружину Ксеню, двох синів, три доньки, 3 пасербиці і 1 пасерба та 9 внуків. Похорон відбувся 22-го лютого 1971 р. на кат. цвинтарі св. Петра й Павла в Ембріджі, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
А. Джула, секр. Відд.

АНДРІЙ ДУНДА — член УНС Відд. 287 Т-ва Сини України в Джерзі Сиuті, помер 18-го лютого 1971 на 83-му році життя. Покійний народився в Волі Міховій, Укр. Став членом УНСоюзу в 1925 р. Полишив у смутку 3 доньки Марію, Гелену, і Юлію, синів Миколу й Івана. Похорон відбувся 21-го лютого 1971 на цвинтарі Овк Спрінґ, Кінсбурґ, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

МАРІЯ РИХЕЛЬ — членка УНС Відд. 91 Т-ва св. Володимира в МекКіс Ракс, Па, померла 21-го лютого 1971 р. на 61-му році життя. Покійна народилася в Клертон, Па. Стала членкою УНСоюзу в 1929 році. Полишила в смутку чоловіка Михайла і сина Йосифа. Похорон відбувся 25 лютого 1971 р на цвинтарі св. Марка в МекКіс Ракс, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

АНТОН СКУБІК, кол. секретар 61 Відд. в Латробе, Па., тепер член 113 Відд. св. Івана в Деррі, Па., помер 4-го лютого 1971 р. на 75-му році життя. Покійний народився в Галичині. Став членом УНСоюзу в 1933 р. Полишив в смутку дружину Марію, синів Юрія, Данила і Йосифа. Похорон відбувся 8-го лютого 1971 р. на цвинтарі св. Марії в Латробе, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
І. Ярчак, секр.

ВІЛЬМА М. ТУРКО — членка УНС Відд. 63 Т-ва Січ в Форд Сиuті, Па., померла 1-го червня 1971 р. на 46-му році життя. Покійна народилася в Форд Сиuті, Па. Стала членкою УНСоюзу в 1960 році. Полишила в смутку чоловіка Михайла, сина Михайла, доньку Камілю, родичів С. Ливаків, 4 сестри та внука. Похорон відбувся 4-го червня 1971 на цвинтарі Голі Трініті, в Форд Сиuті, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Михаїл Турко, секр. Відд.

МИХАЙЛО КРИВИЙ — член УНС Відд. 102 Т-ва св. Петра і Павла в Клівленді, Огайо, помер 4-го лютого 1971 р. на 80-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНС в 1921-му році. Полишив в смутку дружину Катерину та пасербицю Анну. Похорон відбувся на укр. цвинтарі св. Петра і Павла в Пармі, Огайо.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Бобечко, секр.

АНАСТАЗІЯ КОТОВИЧ — членка УНС Відд. 112 С-ва Пресв. Марії в Пармі, Огайо, померла 8-го лютого 1971 р. на 82-му році життя. Покійна народилася в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1929 році. Полишила в смутку 2 доньки і 4 внуки. Похорон відбувся 13 лютого 1971 р. на цвинтарі св. Реймонда в Бронксі, Н. Й.
Вічна Їй Пам'ять!
М. Капраль, секр. Відд.

СОФІЯ ПУДИК — членка УНС Відд. 33 Т-ва Пресв. Богородиці в Чикаґо, Ілл., померла 1-го лютого 1971 р. на 75-му році життя. Покійна народилася в Україні. Полишила в смутку дітей, Елеонору, Едварда й Ірену, 4 внуки і 1 правнука. Похорон відбувся 4-го лютого на Мт. Гови Семетері в Чикаґо, Ілл.
Вічна Їй Пам'ять!
С. Оріх, секр. Відд.

МАРІЯ БІЛИК — членка УНС Відд 217 Т-ва св. Йосафата в Рочестері, Н. Й., померла 6-го березня 1971 р. на 77-му році життя. Покійна народилася в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1953 р. Полишила в смутку 2 доньки: Мирославу і Марію, синів Любомира і Романа, 8 внуків і 4 правнуки. Похорон відбувся 9 березня 1971 р. на цвинтарі Голи Сепалчер в Рочестері, Н.Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Т. Кубарич, секр. Відд.

АННА ВАЙДА — членка УНС Відд. 31 Т-ва св. Кирила і Методія в Ст. Клер, Па., померла 18-го березня 1971 р. на 74-му році життя. Покійна народилася в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1924 році. Полишила в смутку Марію Сміл..., Івана Козла, Стефана Козла і Франка Вайду. Похорон відбувся 22-го березня 1971 р. на цвинтарі Пресв. Тройці в Ст. Клер, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ІВАН ГАЛАТЬО — член УНС Відд. 215 Б-ва св. Михаїла в Горнель, Н. Й., помер 8-го червня 1971 р. на 83-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНСоюзу в 1942 році. Покійний Іван Галатьо був впродовж довгих років предсідником Відділу в Горнел, Н. Й. через десять років співпрацював покійний зі секретаркою Відділу, своєю невісткою. Син покійного був теж урядовцем Відділу, виконуючи обов'язки касира. Покійний полишив в смутку дружину Анелю, синів: Михайла і Стефана. Похорон відбувся 11-го червня 1971 р. на цвинтарі св. Анни в Горнел, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
І. Назар, секр. Відд.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 11-го ЛИПНЯ 1971 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. — Піврічні збори Т-ва Запор. Січ — 367 Відд. о год. 1:30 по пол. в Укр. Амер. Клюбі. Справи — Річний Пікнік, який відбудеться 8-го серпня у Вебстер. На зборах можна відібрати дивіденди чеки. — П. Дзюба, гол., М. Лилак, кас., В. Попович, секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. — Піврічні збори Б-ва св. Вас. Великого 364 Відд. о год. 2-ій по пол. в церковній залі Пресв. Діви Марії, 3290 East 105th and Kinsman. Проситься чл. прибути і вирівняти вкладки. —В. Врездун, гол., В. Владика, фін. секр., П. Данилевич, кас., Ольга Вік, рек. секр.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

ТАРЗАН, Ч. 6582. Здоганяють варунґів із схопленою Леолею

Країна варунґів, пане, починається від оцих високих гір. Маю надію, що поривачі Леолі ще не дійшли до них...

Сотнику Дикий Коте! Бачу позаду нас людей! Вони, мабуть, сховалися в траві, коли ми летіли понад ними... подай твій далековид!

Двадцять мужів, із крісами!

І вони мають з собою зв'язану шнурами дівчину!

Леоля! Бачу її! Зв'язана шнуром, як дика свиня! Знизися швидко, прошу! Дай мені кріс, пане, щоб я міг убити варунґів!